

HOT

Cappuccino

SMALL MEDIUM LARGE

\$2.00

\$2.50

\$3.00

Mocha

\$2.50

\$3.00

\$3.50

Latte

\$3.00

\$3.50

\$4.00

EP 01

กำพร้าว่เพราะมอไซค์

Toy Part :

ตึกๆ ๆ

แยกๆ ๆ

เสียงผีเท้าของผมดังก้องสะท่อนไปมาสลับกับเสียงหอบหายใจถี่ๆ ของตัวเอง ก็อนเนื่อในอกกำลังทำงานอย่างหนักเพื่อให้เลือดในร่างกายสูบฉีดได้เร็วอย่างต่อเนื่อง เพราะผมกำลังวิ่งไปข้างหน้าอย่างไม่คิดชีวิต

ฟุบ!

วินาทีนี้ตรอกแคบๆ ที่มีดและเหม็นอับคงช่วยให้ผมซ่อนตัวได้อย่างปลอดภัย ความเจ็บรอบกายบังคับให้ผมต้องพยายามหายใจให้เบาที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ ไม่ว่าจะมันจะยากแค่ไหนก็ตาม เพราะไม่อย่างนั้นผมอาจจะต้องนอนจมกองตีนตายอยู่ในนี้แน่ๆ

“หาให้ทั่ว”

น้ำเสียงทุ้มเข้มตะคอกออกคำสั่งดังอยู่ไม่ไกลจากตรงที่ผมซ่อนตัวอยู่มากนัก ลึนเสียงนั้นผมก็ได้ยินเสียงผีเท้าหลายคู่กระจายตัวกันทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด

รูปหล่อพ่อรวาย มึงจะมาตายอนาถเหมือนหมาไม่ได้นะไอ้ทอย!

Story by

PinkPen

ผมหลับตามาวนากับตัวเองในใจ แม้ว่าผมจะไม่ค่อยเชื่อเรื่องลึกลับสักเท่าไร แต่เชื่อเถอะว่าตอนนี้ผมกำลังสวดมนต์ขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ปกป้องรักษาถึงขยะไบนันให้ผมรอดไปได้

ใช่ครับ ผมซ่อนตัวอยู่ด้านหลังถึงขยะ! น่าอนาถจิบเปิงเลย

“ไม่เจอเลยครับลูกพี่” ลูกน้องคนหนึ่งตะโกนรายงานเสียงดังฟังชัด ไม่เจอก็รีบๆ ไส้หัวกลับไปได้แล้ว ใ้พวกเวรเอ๊ย!

“มันจะหายไปได้ยังไงวะ”

ไม่ได้หาย ภูนั่งอยู่ข้างหลังถึงขยะที่มีงยีนหันหลังให้หนีง

ว๊ยย! ผมเกร็งจนฉี่จะราด

ผมเม้มริมฝีปากแน่นในขณะที่สองตายังคงจ้องมองออกไปด้านนอกผ่านช่องแคบระหว่างด้านข้างถึงขยะกับผนังคอนกรีตสากๆ เห็นแผ่นหลังของการ์ดประจำ Diwa club ในตึคลับแห่งหนึ่งที่ผมเพิ่งแวะไปนั่งดื่มมา

จริงๆ คินนี่ผมนัดเพื่อนไว้ห้าหกคนเพื่อมาฉลองเนื่องในโอกาสที่พวกเราเรียนจบแล้ว แต่สุดท้ายก็เหลือผู้กล้ามาร่วมฉลองกับผมแค่สองคนรวมผมก็เป็นสาม พวกเรานั่งดื่มกันตั้งแต่ช่วงหัวค่ำก่อนที่ไอ้สองคนนั้นจะขอตัวกลับ ส่วนผมก็นั่งดื่มต่อคนเดียวอีกนิดหน่อย ซึ่งทุกอย่างในคินนี่ก็เหมือนจะผ่านไปได้ด้วยดี แต่ว่าหลังจากที่ผมเรียกพนักงานมาเช็กบิลเท่านั้นแหละ กลับกลายเป็นว่าผมถูกแจ็กพอดคนเดียวแบบไม่มีตัวหารเลย เพราะบัตรเครดิตผมดันใช้ไม่ได้ แถมเงินสดที่ผมพกติดตัวมาก็ไม่พอจ่าย และนั่นก็คือสาเหตุที่ทำให้ผมต้องวิ่งหนีพวกมันมานี้ยังไงละ

“งั้นแยกย้ายกันไปหาแถวๆ นี้ให้ทั่ว ยังไงก็ต้องลากคอมันกลับไปให้ได้”

มึงจะมีความพยายามไปทำไมเยอะเยอะ หาไม่เจอก็คือไม่เจอสิวะ!

ผมนั่งรำพึงรำพันอย่างหงุดหงิดใจ ก่อนจะค่อยๆ ลอบถอนหายใจออกมาเมื่อพวกมันแยกย้ายกันไปตามหาผมคนละทิศละทาง และไม่ได้ทิ้งใครยืนอยู่ตรงนี้สักคน แต่ว่าผมยังไม่ได้คิดจะเดินออกไปหรอกนะ ยังไงก็

ต้องเอาชีวิตไว้ก่อน

อย่างที่บอกว่าคุณอนนี่ผมซุกตัวอยู่ในตรอกแคบๆ ระหว่างตึกสองตึก ด้านหน้าผมมีถังขยะตั้งบังเอาไว้ ส่วนด้านหลังก็มีตึกรวม มองอะไรแทบไม่เห็น มีเพียงแสงสว่างรำไรจากไฟส่องสว่างริมทางด้านนอกเมื่อแม่เข้ามาให้พอเห็นอะไรบางอย่างได้เท่านั้น

หลังจากที่รอให้เสียงจากด้านนอกเงียบไปสักพัก ผมก็ค่อยๆ ซะโงกหน้าไปดูเพื่อความแน่ใจอีกรอบ ซึ่งเมื่อมั่นใจว่าพวกมันไปกันหมดแล้วจริงๆ ผมถึงได้ลุกขึ้นมายืนเต็มความสูงร้อยแปดสิบเซ็นต์ของผม

บ้าจิบ! พอทำแบบนี้กับผมได้ยังไง

ความหุดหิดและร้อนใจทำให้ผมตัดสินใจล้วงหยิบสมาร์ตโฟนส์ ตำรูล่าสุดออกมาจากกระเป๋าทางเกงแล้วกดโทร.ออกหาพ่อทันที

“ฮัลโหลพ่อ”

[แกย้งจำได้เหรอว่าฉันเป็นพ่อแก] พ่อย้อนถามผมกลับมาเสียงเข้ม

“ไม่ตลกเลยนะพ่อ ผมรู้ว่าวันนี้หุ้ตตก แต่พ่อจะมาพาลสั่งอายุัด บัตรเสริมของผมแบบนี้ไม่ได้” ผมรีบพูดเข้าประเด็นสำคัญที่เป็นสาเหตุทำให้ผมต้องวิ่งหน้าตั้งมาซุกอยู่ตรงซอกตึกที่ทั้งแคบทั้งโคตรเหม็นอับนี้

[บัตรเสริมของแกที่ไหน บัตรเสริมของฉันต่างหาก]

ยังจะมาโยกโย้ยอีก!

“แต่พ่อทำให้ผมใช้ไม่ใช่หรืง นี่ตกลงพ่อเล่นอะไรกับผมเนี่ย”

[คราวนี้ฉันไม่ได้เล่น แต่ฉันจะทำจริงๆ ต่อไปนี้ฉันจะไม่ให้แกเอาเงินฉันไปถลุงเล่นอีกแล้วไอ้ทอย!]

เสียงตะคั่นตะคอกของพ่อทำเอาผมรีบดึงโทรศัพท์ออกห่างจากหูแทบไม่ทัน นี่ตกลงผมทำอะไรผิดวะครับ

[ในเมื่อแกกล้าขุดคำสั่งฉันไปซื้อไอ้สุดคตินั้นมา ฉันก็จะทำตามที่ฉันเคยพูด ต่อไปนี้ฉันจะไม่ให้เงินแกใช้สักบาท แล้วทิ้งรถทั้งคองโดฯ ฉันก็จะยึดคืนให้หมด] พ่อร่ายยาวถึงชื่อทรัพย์สินของผม แต่อะไรคือบอกว่าจะยึดคืนกันล่ะ แล้วอะไรคือสุดคิตี? หรือว่า...

“ดูคาติพ่อ ไม่ใช่สุคติ!” ผมรีบย้ำเมื่อนึกขึ้นมาได้

รถบ่าอะไรจะซื้อสุคติกันล่ะ เป็นกลางชะมัด อีกอย่างพ่อรู้ได้ยังไงว่าผมซื้อดูคาติมา เพราะว่าผมยังไม่ได้กลับบ้านเลย ช่วงนี้ส่วนมากผมจะอยู่คอนโดฯ มากกว่าอยู่บ้าน ส่วนพ่อนะอยู่แต่บ้านแน่ๆ และที่สำคัญเลยก็คือผมเพิ่งจะไปซื้อมันออกมาจากโชว์รูมเมื่อเช้านี้เอง

[จะซื้อห้าซื้อเหวอะไรฉันไม่สน แต่ฉันจะยึด นับจากวันนี้แกลไลหิวออกไปจากบ้านจากคอนโดฯ ฉันได้เลย!]

“เดี๋ยวพ่อ พูดกันให้รู้เรื่องก่อน นี่พ่อรู้เรื่องนี้ได้ยังไง หรือว่าสายข่าวของพ่อมันคาบข่าวไปฟ้องพ่ออีกแล้ว” ผมถามรวดเร็วอย่างมั่นใจว่าต้องใช้ไซ้มันแน่ๆ คนทำอะไรวะ ยุ่งกับเรื่องของผมได้ทุกเรื่อง

[แกลไม่ต้อไปโทษคนอื่น ฉันบอกแกลแล้วไซ้ใหม่ว่าฉันไม่อนุญาตให้แกลซื้อ แต่ในเมื่อแกลล้าลองดีกับฉันก็เอาเลยไอ้ทอย นับจากวันนี้ไปไม่ต้องไผ่ล่หน้ามาให้ฉันเห็นอีก]

“อ้าวพ่อ เดียวสิพ่อ!”

พูดยังไม่ทันจบ ปลายสายก็ถูกตัดไปตื้อๆ ทำเอาผมแทบอยากจะปาโทรศัพท์ทิ้ง พยายามจะโทร. กลับไปอีกหลายครั้งก็ปรากฏว่าพ่อปิดเครื่องใส่ผมไปซะแล้ว

โธ่วัย! ไอ้เวรกรันต์ เพราะมันคนเดียวทำให้ผมต้องตกอยู่ในสภาพแบบนี้ สาบานว่าถ้าเจอมันอีกทีผมจะอัดให้มันคลานเหมือนหมาเลย

บัก!

พื้วว~

ปอก!

“โอ๊ย!”

เสียงร้องที่ตั้งมาจากด้านนอกทำให้ผมต้องรีบย่อตัวลงต่ำ บ้าชะมัด ผลอเตะกระป๋องระบายความหงุดหงิดแต่ดันมีคนเอาหัวมาจับ

“อยู่นี่เองหรือมึง?”

แล้วกั้ดันเป็นไอ้พวกเวรนั่นซะด้วยสิ นี่टकลงมันชวยหรือว่าผมชวย

สองตาของผมเบิกโพลงขึ้นโดยอัตโนมัติเมื่อถึงขณะตรงหน้าถูกเตะ กระเด็นออกไปเพื่อเปิดทางให้พวกมันเดินเข้ามา ทันใดนั้นผมก็รีบผุดลุก ขึ้นยืนอีกครั้งเพื่อตั้งหลักสู้ แต่จะสู้ยังไงในเมื่อพวกมันมีกันตั้งห้าคน แกรม แต่ละคนยังมีอาวุธพร้อม ในขณะที่ผมมีแค่ตัวเปล่าๆ กับรองเท้าผ้าใบรุ่น ล้ำสุดที่เพิ่งสั่งหิ้วมาจากอเมริกาหนึ่งคู่

ตีๆ ๆ

เสียงฝีเท้าของพวกมันดังขึ้นอย่างสม่ำเสมอเมื่อพวกมันกำลังก้าว เข้ามาหาผมเพื่อต้อนให้ผมจนมุม เนื่องจากด้านหลังของผมเป็นทางตัน ซึ่ง ผมเองก็กำลังถอยหลังช้าๆ เข้ามาในตรอกลึกมากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งลึกก็ยิ่งมืด ยิ่งเหม็นฉับ

“ลากคอมันออกมา!” ใช้อั้วหน้าการัดสั่ง แต่มันคงเรียนมาน้อยมั้ง ถึงได้คิดว่าคนอื่นจะเข้ามาได้ทั้งที่มันยืนขวางทางอยู่

โธ่! ใช้อั้วควาย! ตรอกแคบแค่นี้มึงจะให้คนอื่นเบียดเข้ามาได้ยังไง มัน กว้างแค่นี้เดินเข้ามาได้ที่ละคน...ผมได้แต่นึกตามันในใจ

“กูสั่งให้...”

“ไม่ต้องๆ กูยอมแล้ว มึงถอยออกไปก่อน เดี่ยวกูเดินตามออกไป”

“มึงไม่ต้องมาโกหก กูไม่เสียเวลาวิ่งตามมึงให้เหนื่อยแล้ว!” ใช้อั้วหน้าการัดตักคออย่างรู้ทัน

“จันมึงก็ตายคาตรอกไปพร้อมกูเนี่ยแหละ แค่นินเฉยๆ ยังลำบาก มึงคิดว่าจะสู้กันวันนี้ได้รึไง” ผมโวยวายกลบเกลื่อน เรื่องพละกำลังผมอาจ สู้พวกมันห้าคนไม่ได้ (ถ้ามาทีละคนก็ไม่แน่) แต่ถ้าเรื่องไหวพริบการเอาตัว รอด เชื่อเถอะว่าผมมีเยอะกว่าแน่นอน ไม่อย่างนั้นผมคงโดนกระบี่ตาย ไปตั้งแต่เจ็ดขวบ

ใช้อั้วหน้าการัดนิ่งไปสักพักและกำลังมองหน้าผมเพื่อประเมิน สถานการณ์ ส่วนผมก็ได้แต่ยืนนิ่งและคิดหาทางออก ที่ตอนนี้มันเหลืออยู่ ทางเดียวก็คือทางที่พวกมันเข้ามา ซึ่งถ้าครั้งนี้มันไม่หลงกล ผมต้องแย่ง

“ตามกูมา อย่าตักตักนะมึง ไม่งั้นกูยิงได้แตกแน่!”

หลังจากที่เราต่างคนต่างเจียบไปสักพัก ไอ้หัวหน้าการ์ดก็ยอมตกลง มันทำที่เป็นยึดลำตัวขึ้นตรงพร้อมกับตั้งชายเสื้อของมันขึ้นนิดหน่อย เพื่อให้ผมมองเห็นกระบอกปืนที่เห็นบออยู่ที่เอวของมัน ซึ่งผมก็ได้แต่มองแล้วทำเป็นนิ่งเหมือนเดิมนั่นแหละ จะพูดอะไรได้ละ นั่นป็นจริง ไม่ใช่ป็นแก้วของเล่น

ผมเดินตามหลังไอ้พวกการ์ดออกมาช้าๆ พยายามบอกตัวเองให้ใจเย็นและนิ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้จนเริ่มมองเห็นแสงสว่างส่องเข้ามาเมื่อเราใกล้มาถึงทางออก ไอ้พวกการ์ดเดินพันออกไปทีละคนๆ จนกระทั่งถึงไอ้หัวหน้าการ์ดที่เม่งคอยแต่หันมามองผมตลอดเหมือนกลัวว่าผมจะหายตัวได้

พลัก!

ทันทีที่เห็นว่าไอ้หัวหน้าการ์ดกำลังจะก้าวพันออกไป ผมก็ตัดสินใจกระโดดถีบแผ่นหลังของมันสุดแรงจนมันหน้าคะมำเซตลาออกไปชนกับลูกน้องของมันที่ยืนรออยู่ด้านนอกเพราะไม่ทันตั้งตัว

ผมใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีก้าวกระโดดข้ามมันออกมาจากด้านในโดยใช้หลังของไอ้หัวหน้าการ์ดนั่นแหละเป็นแรงส่งช่วยให้ผมพุ่งตัวได้ไกลขึ้นเพื่อจะวิ่งไปข้างหน้า แต่ทว่า...

บึง!

ไอ้เหี้ยเหี้ย ใครเปิดประตู!!

ทุกอย่างเป็นไปตามที่ผมคิดเอาไว้ทั้งหมด ตั้งแต่ที่คิดเอาไว้ว่าจะทำที่เป็นเดินตามไอ้หัวหน้าการ์ดออกมาจากตรอกมืดนั่น พอถึงทางออกก็รีบชิง...ยกเว้นวิ่งมาชนประตูเนี่ย ก้าวเดียวแท้ๆ ผมหนีพวกมันมาได้ แค้ก้าวเดียวจริงๆ เม่งเล่นเอาหน้าสั้นเลย

ผมรีบหันกลับไปมองทางด้านหลังทั้งที่ยังรู้สึกมีนๆ ตอนนั้นนอกจากภาพตรงหน้าจะหมุนไปหมดแล้ว ผมยังล้มลงมากองอยู่ที่พื้นอีกต่างหาก

“ฮี้! มึงคิดจะลูกไม้กับกูหรือไอ้เด็กเมือวานซืน”

แล้วไอ้หัวหน้าการ์ดที่เพิ่งจะลุกขึ้นมาได้ก็คำรามออกมาพร้อมกับ

ก้าวฉับๆ เข้ามาหาผมในทันที ส่วนลูกน้องของมันก็รีบวิ่งมาล้อมผมเอาไว้
ชนิดที่เรียกว่ามองแทบไม่เห็นทางออก

“พี่” ผมร้องเรียกออกไปเมื่อหันไปเห็นพี่ผู้ชายตัวสูงๆ คนหนึ่งที่ยืน
มองเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่เงียบๆ ด้านหลังของไอ้หัวหน้าการ์ด เขายืนอยู่
หน้าร้านกาแฟ Coffee corner ด้านข้างมีบานประตูกระจกที่ถูกเปิดค้าง
เอาไว้

ชัดเลย! เขานั้นแหละที่เปิดประตูออกมาไม่ดูตาม้าตาเรือ ทำให้ผม
ต้องมานั่งแทบเท้าพวกมันอยู่นี่เลย ตอนนี้อย่าว่าแต่ทางรอดเลย แค่ลุกขึ้น
ยืนยังยากเพราะถูกพวกมันล้อมเอาไว้ซะแน่นหนา

“ไม่เกี่ยวก็ถอยไป อย่าเสือก!” ไอ้หัวหน้าการ์ดสวนแทรกขึ้นมา
แม้ว่าพี่คนนั้นจะยังไม่ได้แสดงท่าทางว่าเขาอยากจะทำอะไรสักนิด

พี่ผู้ชายคนนั้นยืนมองพวกเรานิ่งๆ เหมือนไม่รู้ลึกอะไร ทั้งที่เขาเห็น
ว่าผมกำลังจะโดนรุมกระแทก และที่สำคัญในมืออ้วนดำของไอ้หัวหน้า
การ์ดมันถือปืนชี้หน้าผมอยู่ด้วย

“พี่!”

บ้าชะมัด เขาหันกลับไปแปะกระดาศที่ผมเห็นเขาถืออยู่ในมือ
ตั้งแต่แรกที่ประตูร้านเฉยเลย

“มึงตายแน่!”

“พี่ ช่วยผมสิ พี่จะให้พวกมันฆ่าผมหน้าร้านพี่รึไง” ผมถามอย่างเอาจ
เรื่อง คนทำอะไรวะ เห็นคนกำลังจะถูกฆ่าแล้วยังยืนนิ่งอยู่ได้ ชีวิตผมมัน
สำคัญน้อยกว่าป้ายรับสมัครพนักงานรึไง!

“พามันไปฆ่าที่อื่น”

“ไอ้พี่!!!”

ผมอ้าปากหวอดด้วยความตกใจเมื่อได้ยินสิ่งที่พี่คนนั้นพูดจบ นี่
นอกจากไม่คิดจะช่วยแล้วยังแนะนำให้พวกมันเอาผมไปฆ่าที่อื่นอีกงั้น
เหวอ

“กูจะฆ่ามันตรงนี้แหละ”

“หน้าร้านมีกล้องวงจรปิด”

“โอพี! นี่จะไม่ช่วยกันจริงๆ เหยอ ซาติที่แล้วผมติดตั้งคัพแล้วไม่เป็นรี
ใจ” ผมไวยวาย ชีวิตผมไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะเว้ยเฮ้ย

แม้จะรู้สึกไม่พอใจแต่ผมก็ยังมองที่คนนั้นด้วยสายตาอ่อนนวยนาด
เพราะตอนนี้เขาเป็นความหวังสุดท้ายที่ผมเหลืออยู่ ไม่นานดวงตาคม
ปลาบคูนนั้นก็หันกลับมาจ้องมองผม และผมดูออกว่าเขาไม่ได้เฉยเมย
เพราะหวั่นเกรงกับสถานการณ์ตรงหน้านี้สักนิด

เขาช่วยได้ เพียงแต่เขาไม่คิดจะช่วยผม!

“อยากตายพร้อมไอ้เด็กเวอร์รี่ไง กลับเข้าร้านมึงไปสิ” ไอ้หัวหน้า
การ์ดเริ่มหันไปชูที่คนนั้นเมื่อเขาแปะป้ายเสร็จได้สักพักแล้วแต่ว่ายังคงยืน
อยู่ที่เดิม

“คนของ Diwa club ี่นั่นแหละ”

อย่างที่บอกที่ผมเพิ่งไปนั่งดื่มที่ Diwa club มา พวกมันเป็นคนของ
Diwa club จริงๆ ส่วนสาเหตุที่พี่เขาฐานะแหละก็เพราะมันมีชื่อคลับปักอยู่
เหนือกระเป๋าสื่อของพวกเขาไงละ

“บอกแล้วไงว่าอย่าเสือก!”

“ไม่ยักรู้ว่าไอ้ปอมันรับก๊วยเข้าทำงานด้วย”

ไอ้ปอคือใครวะ ผู้จัดการคลับเหอ

ผมมองที่คนนั้นกับไอ้การ์ดห้าตัวที่กำลังยืนมองหน้ากันเล็กลักๆ
แล้วเริ่มรู้สึกใจชื้นขึ้นมาได้นิดหน่อย อย่างน้อยตอนนี้เป้าหมายที่พวกมัน
กำลังมองอยู่ก็ไม่ใช่ผมละนะ และนี่อาจเป็นโอกาสที่ผมจะได้หาทางเอาตัว
รอด (อีกรอบ)

“มึงนี่ท่าทางอยากตายอีกคน อย่าคิดจะมาหลอกกู หัวหน้ากูชื่อ
แมน ไม่ใช่ปอ”

อ้าว ผมก็คิดว่าจะรอด แบบนี้ก็ตายทั้งคู่ล่ะสิ

“จั้นไปถามหัวหน้าพวกมึงดูก็แล้วกันว่ารู้จักคนชื่อปอริเปล่า”

นี่ตกลงปาร์ตี้สันตตินันท์ของผมนั้นเกี่ยวกับคนชื่อปอตรงไหนวะ

แล้วผมควรรู้รีเปลา

“อ้าวพี่ๆ ทั้งกันนี่เลยหรือ?”

เพลงแต่ไม่กี่วินาที หันไปอีกทีที่คนนั้นก็เดินกลับเข้าไปในร้านแล้ว
ทิ้งผมไว้กับพวกมันที่หันกลับมาจ้องจะเล่นงานผมเต็มที่

“กูว่า...”

“มึงหุบปากเลยไอ้เด็กเวร ต่อให้ไอ้ปอจะเป็นใครกูก็ไม่สน ลูกไม้
ตื่นๆ คิดว่ากูจะหลงกลรีง เฮ้ย! จัดการ”

สองตาของผมเบิกโพลงขึ้นทันทีที่ไอ้หัวหน้าการ์ดสั่งลูกน้องของ
มันให้จัดการผม แต่คิดเหวอว่าผมจะอยู่ให้พวกมันกระที่บได้ง่ายๆ เพราะ
ระหว่างที่พวกมันหันไปสนใจพี่คนนั้นเมื่อกี้ ผมก็หาช่องทางวิ่งเอาไว้แล้ว
และเป้าหมายของผมก็คือร้านกาแฟของพี่คนนั้นนั่นแหละ

แกรก!

ได้ที่หลบดินแล้วผมก็รีบกดล็อกประตูทันที พวกมันสี่ห้าคนที่วิ่ง
ตามผมมายืนหุบประตูร้านเสียงดังกันอยู่ด้านนอกในขณะที่ผมต้องหันมา
ยิ้มแหยๆ ผูกมิตรกับพี่เจ้าของร้านที่กำลังมองหน้าผมด้วยสายตาระเหยใจ
เขาเอาแต่มองผมสลัดกับประตูร้านแล้วถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“ร้านปิดแล้ว”

นี่ตลกใช้ไหม เห็นอยู่ที่ผมไม่ได้เข้ามาซื้อกาแฟ

เมื่อกี้ผมเห็นว่าพี่เขาเดินเข้ามาแล้วไม่หันกลับมาล็อกประตูนะ ผม
เลยกล้าวิ่งมาเสียง เพราะขืนวิ่งเข้ามาไม่ทัน คงโดนพวกมันกระที่บแบนคา
ประตูเนี่ยแหละ

“ผมมาขอเข้าห้องน้ำ” ในเมื่อเขากวนตีนมา ผมก็กวนตีนกลับซะ
เลย

“ออกไป”

“ออกไปผมก็โดนกระที่บนะสิ ช่วยผมหน่อยนะพี่ ผมไม่ได้ขอให้พี่
ไปสู้กับมันสักหน่อย ขอแค่ให้ผมหลบอยู่ในนี้สักพัก เดี่ยวพวกมันเหนื่อยก็
กลับไปกันเองแหละ”

“ประตูจะพัง”

อา...จริงแฮะ

“ถ้าพังที่คิดค่าเสียหายกับมันสิ หน้าร้านมีกล้องวงจรปิด” ผมรีบบอกเพราะจำได้ว่าพี่เขาพูดเองตอนแนะนำให้อีพวคนั้นเอาผมไปเช่าที่อื่น พี่คนนั้นซัดตามองผมนิดหน่อยก่อนที่เขาจะถอนหายใจทิ้งอีกรอบ จากนั้นเขาก็เลิกสนใจผมแล้วก้มหน้าลงไปทำอะไรสักอย่างอยู่ที่เคาน์เตอร์ด้านใน ผมก็เลยหันกลับมามองอีพวคนั้นที่กำลังพยายามจะพังประตู

“ถ้าพวกมึงไม่ไหวหัวไปซะ พี่เขาจะแจ้งความข้อหาทำให้เสียหายทรัพย์สินเสียงดังก่อให้เกิดความเดือดร้อนและรำคาญ แล้วก็ข่มขู่และพยายามฆ่า”

“มึงออกมาเดี๋ยวนี้นะไอ้เด็กเวร!”

“ออกไปกูก็โง่สิ ถ้ามึงมีแรงทุบมึงทุบเลย พี่เขากำลังแจ้งความแล้วจริงๆ กล้องวงจรปิดอยู่ข้างหลังมึง”

“ไอ้...”

เป็นอันว่าเสียงทุบประตูหยุดลงทันทีที่ผมบอกและซึ้นวไปที่กล้องวงจรปิดที่ติดอยู่ด้านหลังพวกมัน

“พี่...อ้าว หายไปไหนวะ”

หันมามืออีกทีผมก็ไม่เจอพี่เขาแล้ว

ผมเดินเข้ามาเรื่อยๆ เพื่อมองหาพี่เจ้าของร้าน แต่กลับพบเพียงกุญแจรถกับกระเป๋าสตางค์ของเขาที่วางทิ้งไว้บนเคาน์เตอร์

เดี๋ยว! นั่นกระเป๋าสตางค์

“ไม่ได้มึงไอ้ทอย” ผมพยายามบอกตัวเองแบบนั้น แต่สายตาก็ยังคงจับจ้องไปที่กระเป๋าสตางค์หน้าเตอะไบนั่นราวกับกำลังเห็นขนมหวานขนาดนั้นข้างในต้องมีเงินอยู่มากแน่ๆ อย่างน้อยก็น่าจะพอให้ผมเอากลับไปจ่ายค่าเช่าที่ที่คลืบได้

ผมไม่ได้เป็นคนดีมากถึงขนาดคิดจะกลับไปจ่ายค่าเช่าที่ที่วิ่งหนี

มาตั้งไกลแล้วหรอคะ ตอนนี้ถ้าผมจะหายหัวไปเลยก็คงได้ แต่ที่ผมต้อง
กลับไปก็เพราะผมจอดบิกไบค์ของผมไว้ที่นั่นนะสิ

บิกไบค์คู่คาคิของผม หรือไอ้สูคีติของพอนั้นแหละ

“ขอยืมหน่อยนะพี่”

พี่บ!

เมื่อตัดสินใจได้ ผมก็รีบคว้ากระเป๋าสตางค์ไปนั้นขึ้นมา ก่อนลงมือ
ผมแอบมองไปที่กล้องวงจรปิดแล้ว แต่มั่นใจว่าความมืดตรงนี้น่าจะช่วย
ผมได้บ้าง เพราะตอนนี้ไฟทั้งร้านถูกปิดหมดแล้วเนื่องจากร้านปิด มีเปิดไว้
ก็แค่ตรงหน้าประตูหน้าร้านเท่านั้น ซึ่งตอนนี้ก็ดูเหมือนไอ้พวกนั้นเองก็จะ
ยอมถอยกลับไปแล้วเหมือนกัน

ครืดดด

เสียงประตูหลังร้านที่ถูกเลื่อนออกทำให้ผมต้องรีบยึดกระเป๋
สตางค์ในมือใส่ลงไปในกระเป๋ากางเกง จากที่แรกที่ตั้งใจจะหยิบไปแค่นิด
หน่อยพอจ่ายค่าเหล้า แต่ไม่ทัน เพราะว่าเจ้าของกระเป๋าสตางค์เดินออก
มาจากหลังร้านซะก่อน

“เอ่อ...ขอบคุณพี่” ผมบอกแล้วยิ้มแห้งๆ ก่อนจะทำที่เป็นเดินออก
มาตามปกติ พยายามจะไม่ทำอะไรให้มันดูผิดสังเกตมากนัก โชคดีที่พี่เข
าคูยโทรศัพท์อยู่พอดีเขาเลยไม่ค่อยได้สนใจผมมาก แค่มองด้วยหางตาแล้ว
เดินเอาของไปไว้ที่โต๊ะด้านข้าง

“พวกมันไปแล้ว ผมรีบไปก่อนนะพี่ เดี่ยวเพื่อพวกมันย้อนกลับมาพี่
จะพลอยเตือนร้อนไปด้วย แต่รับรองว่าผมจะกลับมาอุดหนุนพี่แน่ๆ”

ไอ้โฮ ผมนี่แม่งโคตรหล่อ

“ไม่ต้องพาดินมา”

นั่นแน่หิว?

“ครั๊บบๆ ขอขอบคุณอีกครั้งครั๊บบ ผมไปนะพี่ บายยย~”

Dinn Part :

กระเป๋าสตางค์หาย!

“ไอ้เด็กเวร!” ผมสบถอย่างหัวเสียเมื่อรู้ว่าถูกไอ้เด็กนั่นเล่นงาน
เข้าให้ ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจ รู้แบบนี้ที่น่าจะลากคอมันออกจากร้านให้ถูกไอ้พวก
นั่นกระที่บชะให้ตาย

หลังจากที่รู้ว่ากระเป๋าสตางค์หาย ผมก็มั่นใจได้ทันทีว่าต้องเป็น
ฝีมือไอ้เด็กนั่นแน่ๆ เพราะแวบแรกที่เห็นหน้ามัน ผมก็รู้สึกได้เลยว่ามันไม่
ธรรมดา หน้าตากวนตีนแถมยังปากดีอีกต่างหาก

Rrrr~

[รู้แล้วว่ กูกำลังจะถึงร้านแล้ว มึงอยู่ไหน]

“กูรออยู่นี่ร้าน” ผมบอกสั้นๆ พูดจบผมก็ดวงสลายแล้วก้าวลง
จากรถทันที นี่มันเกือบจะดีสามแล้วแต่ผมดันต้องมาเสียเวลาเพราะเรื่อง
ไม่เป็นเรื่องแท้ๆ

ผมยืนพิงรถที่ขับมาจอดอยู่ที่หน้า Diwa club หรือก็คือสถานที่
ทำงานของไอ้พวกการ์ดหน้าโง่งที่ผมเจอที่หน้าร้านของผมพร้อมกับไอ้เด็ก
เวรนั่นยังงี้ละ ชื่อคลับหรืออยู่ที่หน้าอก พวกมันยังกล้าควักปืนออกมาโชว์
ถ้าไม่เรียกว่าหน้าโง่งจะให้เรียกว่าอะไร มันน่าจะบอกให้ไอ้ปอไล่ออกซะให้ชัด

อ้อ ผมลืมแนะนำตัว ผมชื่อติน เป็นเจ้าของร้านกาแฟเล็กๆ ละแวก
นี้แหละ ไอ้ปอที่ผมพูดถึงก็คือเพื่อนสนิทของผมเอง ที่สำคัญมันเป็น
เจ้าของ Diwa club ส่วนไอ้แทนหรือไอ้แมนอะไรนั่นนะเหอ แต่ก็ผู้จัดการ
ร้าน แต่ผมไม่ได้แปลกใจหรือที่พนักงานของที่นี่จะไม่รู้จักเจ้าของร้านตัว
จริง เพราะไอ้ปอมันหาตัวยากมาแต่ไหนแต่ไร ขนาดหุ้นส่วนของร้านยังจำ
หน้ามันแทบไม่ได้เลยด้วยมั้ง

“ยืนหน้าบอคนูไม่รับเชียวนะมึง กูว่าไอ้เด็กเวรนั่นมันต้องชะตา
ขาดวันนี้แน่ๆ” ไอ้ปอตกทายผมด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน แต่ผมไม่ตกลงวะ นี่ถ้า
ในกระเป๋าสตางค์ไม่มีเงินที่ผมเพิ่งไปเบิกมาสำหรับจ่ายค่าของในวันพรุ่งนี้
ผมอาจไม่มายืนอยู่ตรงนี้ให้เสียเวลา

“มึงแน่ใจนะว่ามันจะมา” ผมถามเข้าประเด็น เพราะถ้าผมเป็นไอ้เด็กนั้นผมคงไม่วิ่งกลับมาหาตีนแน่ๆ แต่ไอ้ปอดันบอกให้ผมมารอที่นี่ เพราะมันใจว่ายังไงซะไอ้เด็กแสนนั้นก็ต้องกลับมาละสิ

“ไม่มาก็ดีนะสิ กูกำลังอยากได้บีก์ไปคืออยู่พอดี เห็นเด็กที่ร้านบอก ว่าค่าเหล่าแคสตี้นักกว่าบาท แต่ของที่มันทิ้งไว้เนี่ยน่าจะหลายแสน”

“หมายความว่าไง”

“ก็หมายความว่าไอ้เด็กเวรนั้นมันซึบิก์ไปค้มาจอดทิ้งไว้แล้ววิ่งหาง จุกตุตไปนะสิ”

โง่ชิบหาย!

ผมได้แต่ก่นด่าไอ้เด็กนั้นในใจแล้วนึกขำ ตอนนั้นเข้าใจแล้วว่าทำไม ไอ้ปอดถึงได้มั่นใจว่าไอ้เด็กนั้นจะกลับมา เพราะพอรู้แบบนี้แล้วผมว่ายังไง สะมันต้องกลับมาเอารถของมันแน่ๆ เหมือนกับที่ไอ้ปอดคิด แล้วก็ยังพอจะเดาออกด้วยว่ามันต้องตั้งใจขโมยเงินผมเพื่อเอากลับมาจ่ายค่าเหล่า เป็นการไถ่รถของมันกลับคืนไป

“มันมาแล้วครับคุณป่อ” พนักงานของร้านคนหนึ่งเดินเข้ามา รายงาน ไอ้ป่อหันมามองหน้าผมก่อนที่เราทั้งคู่จะเดินตามพนักงานคนนั้น มาเจียบๆ ต่างคนต่างยังไม่พูดอะไร

“ปล่อยกูลิอะ ค่าเหล่ากุกก็จ่ายให้พวกมึงแล้วไง ยังจะเอาอะไรอีก”

“ปากแบบนี้น่าปล่อยให้โดนกระที่บัสก์ทีดีใหม่” ไอ้ป่อหันมาพูดกับผมเบาๆ มันสายหัวไปมาเหมือนจะเบื่อกับเรื่องแบบนี้เพราะคงเจอบ่อยๆ ขนาดผมยังเบื่อเลย

ไอ้เด็กนั้นถูกคนของไอ้ปอดล็อกแขนเอาไว้ มันพยายามดิ้นแล้วแต่ ดิ้นให้ตายก็ไม่หลุดหรอก ไอ้พวกนี้มันสายแข็งกันทั้งนั้น

“นี่ครับ ไอ้เด็กเวรที่สร้างปัญหา”

“ปัญหาหึหึอะไรละ กูจ่ายเงินไปแล้วนะวิ้ย ปล่อย!”

เสียงโวยวายดังลั่นไปทั่วบริเวณ เด่าว่าไอ้เด็กนั้นมันยังไม่เห็นผม หลอก เพราะตอนนั้นมันสนใจแต่จะสะบัดตัวเองให้หลุดออกจากคนของไอ้

ปอ

“ปล่อยมัน”

“แต่ว่า...” ลูกน้องของไอ้ปอทำท่าจะแย้งเพราะคงไม่อยากจะปล่อย แต่เมื่อผมเออะ ไอ้ปอมันไม่ปล่อยไปง่ายๆ หรอก และผมก็คงไม่ปล่อย เหมือนกัน

ฟูบ!

“ไอ้ยไอ้เวรเอี้ย ปล่อยเบาๆ สิวะ กางเกงกูแพงนะ!” ร่างสูงยังคงไม่หยุดโวยวายง่ายๆ เมื่อถูกทิ้งลงบนพื้นที่เป็นเม็ดหินก้อนใหญ่ๆ เพราะที่นี้ เป็นบริเวณลานจอดรถ

ตอนนี้ร้านปิดแล้ว ต่อให้มันจะตะโกนจนคอแตกก็ไม่มีใครช่วยมัน ได้หรอก

“มึงเป็นใครมาจากไหนวะ ถึงได้คิดจะมาแตกฟรีร้านกู”

“ไม่ได้แตกฟรี จ่ายตังค์ไปแล้ว”

ไอ้เด็กปากไม่สิ้นกลิ่นน่านม!

“แล้วมึงเอาเงินที่ไหนมาจ่าย”

“เงินกูนะสิ”

“ถ้ามึงมีเงิน แล้วมึงหนีทำไม”

“ก็กู...”

คนโกหก ยังไงมันก็ยังโกหกวันยังค่ำนั่นแหละ

ผมถอนหายใจเบาๆ แล้วเดินออกไปเพราะตอนนี้เริ่มมัวง ผมต้องการแค่กระเป๋าสตางค์คืน ที่เหลือเอาไว้ให้ไอ้ปอมันจัดการเองก็แล้วกัน

“อ้าวพี่!” คำทักทายถูกตะโกนออกมาทันทีที่ไอ้เด็กนั้นเห็นหน้าผม

ผมเดินตรงไปมองหน้ามันนิ่งๆ ก่อนจะยื่นฝ่ามือใหญ่ๆ ไปแบตรงหน้า ไม่ได้คิดจะทำอะไรมันสักหน่อย แต่มันกลับหลับตาบิ่เหมือนกลัวจะโดนผมชก

“ไหนกระเป๋าสตางค์กู” ผมถามสั้นๆ อย่างเบื่อหน่ายเต็มทน ไอ้เด็กนั้นค่อยๆ ลืมตากลับขึ้นมามองผมแล้วลอบกลืนน้ำลาย แววดาลอกแล็ก

แบบนี้ผมพอจะดูออกว่ามันร้าย

“พะ...พี่ถามผม แล้วผมจะไปรู้ได้ยังไง อ้อออ”

ความอดทนของผมมีขีดจำกัดนะ และมันก็หมดลงอย่างรวดเร็ว
เพียงเสี้ยววินาทีที่ผมฟังไอ้เด็กนั่นพูดจบ ผมก็พลิกข้อมือนิดหน่อย
จากฝ่ามือที่กำลังแบอยู่ตรงหน้ามันเมื่อครู้ ตอนนั้นก็กลายเป็นผมกำลังบีบ
กรามมันไว้แน่นจนมันร้องไม่เป็นภาษา ใบหน้าที่จัดว่าหล่อเหลาบิดเบี้ยว
จนผิดรูป

“จะคืนหรือไม่คืน”

“อ่อย”

“นับหนึ่งถึงสาม ถ้าไม่คืน มึงเตรียมหาร้านอาหารทำพันปปลอมได้เลย
หนึ่ง!”

“อีนๆ ๗ อ่อยอ่อน” น้ำเสียงอ่อนหวานที่ถูกเปล่งออกมาทำให้ผม
ค่อยๆ คลายมือออก ถึงตอนนี้มันจะไม่ได้ถูกล็อกแขนเอาไว้เหมือนตอนถูก
ลากเข้ามาจริงๆ แต่ก็ไม่เห็นว่ามันจะกล้าลุกขึ้นมาสู้กับผมนี่นา

แล้วไม่นานกระเป๋าสตางค์ของผมก็ถูกยื่นคืนมาให้ ซึ่งทันทีที่ผมรับ
คืนมา ลูกน้องของไอ้ปอกรีบวิ่งเข้ามาหาผมพร้อมกับยื่นเงินห้าพันบาทคืน
มาให้ผมเพิ่มเติมในทันที

“ผมเห็นมันหยิบออกมาจากกระเป๋าสตางค์คุณคืนครับ”

คุณดินทรอ เมื่อคืนนี้พวกมันยังเรียกผมว่ามึงอยู่เลย แต่ผมไม่แปลก
ใจหรอกเพราะตอนนี้พวกมันทุกคนคงรู้จักคนชื่อปอแล้ว

เหอะ ไอ้พวกโตแต่ตัวแต่ไม่มีสมอง!

ผมสะบัดใบหน้าของไอ้เด็กนั่นออกแรงๆ ก่อนจะถอยกลับมาเมื่อได้
เงินและกระเป๋าสตางค์คืน ปัญหาของผมจบแล้ว ที่เหลือก็ปล่อยให้ไอ้ปอ
จัดการต่อไปก็แล้วกัน

“อ้าว เดียวสิพี่ ทั้งกันง่าย ๆ งี้เลยหรอ”

“หรือมึงจะให้กูอยู่รอแฉ่ความ” ผมหันไปถามกลับหัวงๆ เห็นหน้า
แล้วคันมือ ขอตบหัวแฉ่สั๊กที่เถอะ

“โอ๊ย!”

“มึงจัดการต่อเองแล้วกัน กูกลับละ” ผมบอกลาไปบอแล้วเดินกลับออกมา ซึ่งไปบอก็ไม่ได้ขัดผมหรอก เพราะมันเองก็คงไม่ได้อยากจะวุ่นวายกับเรื่องไม่เป็นเรื่องนัก ทำทางมันจะมาเพราะถูกผมโทร.ตาม

“จัดการส่งมันให้ตำรวจเลย กูก็จะกลับแล้วเหมือนกัน”

“เดี๋ยวลีพี”

“กูไม่ใช่มึง กูถูกคนเดียว แดกแล้วไม่มีปัญญาจ่ายทีหลังไม่ต้องสะเออะออกจากบ้าน” ไปบอด่ากราด ทั้งน้ำเสียงและสีหน้าบ่งบอกถึงระดับความหงุดหงิดของมันได้เป็นอย่างดี

ทั้งมันและผมต่างก็ไม่ได้อยากจะมาเสียเวลากับเรื่องไร้สาระแบบนี้ ถ้าไม่จำเป็น นี่ถ้าไม่ติดตรงที่ผมเป็นผู้เสียหายร่วมด้วย ไปบอเองก็คงไม่มา ถ้าพึ่งแค่ค่าเหล็กสี่ห้าพัน ไม่ได้ทำให้ชนหน้าแข้งมันร่วงหรือหัก หรืออย่างมากมันก็ให้ลูกน้องของมันจัดการ (แม้จะจัดการไม่ได้เรื่องเลยสักนิด)

“ก็ใครจะไปรู้ล่ะว่าออกจากบ้านแล้วจะไม่มีเงิน ก่อนออกมามันมีนี่หว่า”

“เฮ้ไอ้เวรนี่”

“อย่าๆ ๆ พี่จะทำร้ายผมไม่ได้นะ อีกอย่างพวกพี่จะใจร้ายจับผมส่งตำรวจจริงดิ”

คำถามของไอ้เด็กคนนั้นทำให้ผมอดจะหันกลับไปมองมันอีกรอบไม่ได้ ทำทางกวนตีนแถมยังใจกล้าต่อปากต่อคำทั้งที่โดนจับได้คาหนังคาเขาแบบมันนี่คงไม่ได้หาได้ง่ายๆ น้อยคนนะที่จะทำให้ไปบอดูนึกได้ขนาดนี้

“แล้วกูควรใจดีปล่อยมึงไป?”

“ใช่สิ พี่ไม่รู้หรือว่าถ้าผมถูกจับ มีใครบ้างจะต้องเดือดร้อน” ไอ้เด็กนั้นย้อนถามพลางตีหน้าเศร้า วินาทีนี้ผมลืมอาการหงุดหงิดและง่วงนอนไปสนิท เออวะ พังมันสักหน่อย ผมเองก็อยากรู้เหมือนกันว่ามันจะแถด้อย่างไร

“ใครจะเดือดร้อนก็ช่างหัวมันสิวะ ภูท่ามาหากิน ไม่ได้เปิดโรงงาน”

“แต่ผมมีพ่อดีแต่ต้องเลี้ยงนะ มีน้องต้องส่งเรียนด้วย ถ้าผมติดคุก ไปสักคน พวกเขาจะอยู่กันยังไง” แล้วมันก็ดึงพวกเราทุกคนเข้าสู่โหมด ตระมาน้ำตานอง ใ้ป้อถึงกับหันมากลอกตาใส่ผมที่ยืนฟังอยู่ด้านหลัง เงียบๆ

“ถ้าชีวิตมันมันรันทตขนาดนั้น แล้วเลือกมาเที่ยวกลางคืนทำเหี้ยอะไร”

“ก็...”

ปรี้นนน~

ระหว่างที่พวกเราทุกคนกำลังดูไอ้เด็กนั้นเล่นละคร อยู่ๆ ก็มีรถยนต์คันหนึ่งขับแล่นปรวดเข้ามาจอดที่ด้านหลังของไอ้เด็กปากดีเรียกความสนใจจากพวกเราทุกคนให้หันไปมองที่รถคันนั้นแทน และผมสังเกตเห็นทันทีว่าแววตาของไอ้เด็กนั้นฉายแววเป็นประกายเมื่อเห็นใครสักคนเปิดประตูแล้วก้าวเท้าลงมา

“ไอ้สมชาย”

ผู้ชายที่เป็นเจ้าของชื่อสมชายหันมามองหน้าไอ้เด็กนั้นที่นั่งคุกเข่าอยู่ที่พื้นด้วยสองตาโตๆ ที่แรกก็ทำท่าเหมือนจะเดินเข้ามา แต่อยู่ๆ กลับเปลี่ยนใจแล้วส่งยิ้มเจื่อนๆ ออกมาแทน

“ยิ้มเหี้ยอะไรละ มาช่วยกูเลย พกเงินสดมาไหม เอามายืม เดียวกลับไปคืนให้”

“เอ่อคือ...ขอโทษครับคุณหนู”

“คุณหนู?”

นั่นไง ผมว่าแล้วเชียว

“นายรู้จักไอ้เด็กนี้หรือ” ใ้ป้อรีบเดินเข้าไปแล้วยิงคำถาม แต่พูดออกมาชะงักขนาดนี้ไม่ต้องถามก็รู้ว่ารู้จักกันแน่ๆ

“รู้จัก”

“ไอ้เด็กนี้เป็นอะไรกับมึง”

“เป็น...”

“ไอ้สมชาย หุบปาก อี๊ย”

เสียงร้องโอดโอยดังขึ้นทันทีที่ไอ้ปอกระซอกเส้นผมของไอ้เด็กปากมอมมันันแรงๆ บอกตรงๆ ว่าถ้ามันทำหน้าที่ตาสำนึกผิดสักนิด ทุกอย่างคงไม่เป็นแบบนี้

“ฉันถามว่าไอ้เด็กนี้เป็นอะไรกับนาย ไม่ได้ยินรีง ตกลงรู้จักกันไหม ถ้าไม่รู้จักก็รีบไปซะ ไม่เห็นเหรออว่าร้านปิดแล้ว”

“เอ่อคือ...”

“โธพี่ นี่พี่จะอะไรกับผมหนักหนาเนีย อี๊ย”

“มึงหุบปากไปเลย กูไม่ได้พูดกับมึง ถ้าขึ้นมึงยังพูดมาก กูจะให้ตำรวจมาลากคอมึงไปเดี๋ยวนี้แหละ”

“คุณหนู!” คนที่ได้ฟังถึงกับร้องเรียกคุณหนูของตัวเองซ้ำๆ สองตาคันไต่ยี้กว่าตอนที่เห็นว่าคุณหนูของตัวเองถูกล้อมซะอีก

“จะเรียกอีกนานไหม มาช่วยสิวะ บอกให้เอาเงินมา”

“ยะ...ผมไม่มีหรอกครับ”

“งั้นก็ไปบอกพ่ออินมาให้กูเดี๋ยวนี้เลย มึงจะให้กูโดนลากคอเข้าตะรางรีง”

“ก็ไม่ได้อีกนั่นแหละครับ คุณผู้ชายสั่งไว้ไม่ให้ใครก็ตามช่วยคุณหนูอีก”

อ้อ ที่แท้เรื่องก็เป็นแบบนี้เองสินะ ผมว่าผมเริ่มจะจับต้นชนปลายถูกแล้วละ

“งั้นมึงโผล่หัวมาที่นี่ทำไม”

“คุณผู้ชายให้ผมมาเอารถครับ คันนี้ใช่ใหมครับคุณหนู”

“ไม่ใช่”

“ใช่” ไอ้เด็กนั่นกับไอ้ปอพูดขึ้นมาพร้อมกัน ผมรู้ว่าไอ้ปอเองก็คงจะพอเดาเหตุการณ์ได้เหมือนผมนั่นแหละ “คันนั้นแหละรถมัน”

“โธพี่!”

“กูบอกแล้วไงว่ากูไม่ใช่พี่มิ่ง ส่วนนาย ไม่มีสิทธิ์เอารถคันนั้นไปไหน
ทั้งนั้น”

“ทำไมจะไม่ได้ รถคันนี้เป็นของคุณหนู ไม่มีสิ ของคุณผู้ชายต่างหาก”

“ของกู!” ปากมันนี่วอนหาเรื่องได้ตลอดเลยสินะ เอ๊ย!

“จะขอใครฉันไม่สน แต่ไอ้เด็กนี่มันกินแล้วไม่มีปัญญาจ่าย เพราะ
ฉะนั้นฉันต้องยึดรถคันนั้นไว้ หรือไม่ฉันคงต้องลากคอมันเข้าตະวาง” ใ้บอ
พูดเหมือนเสนอทางเลือกให้สมชาย แต่คนทำหน้าที่ตักระอัคระอ้วนกลับ
เป็นคนที่นั่งจ้องบิกไบค์ของตัวเองราวกับจะเข้าไปสิง

“ฉันต้องเอารถกลับ”

“ไอ้สมชาย!”

“เหอะ!” ผมที่ยืนฟังเงียบๆ อยู่จนถึงกับหลุดเสียงหัวเราะในลำคอ
ออกมา ไอ้เด็กนั่นตีปีกพั๊บๆ ทำท่าจะลุกขึ้นจากพื้น แต่ถูกใ้บอกดไหล่เอา
ไว้

“ขอโทษครับคุณหนู แต่มันเป็นคำสั่ง”

“ถ้ามึงกล้าแตะรถกู จะ...เอ๊ย พี่จะทำอะไรเนี่ย”

“อะ นี่กูแจ” ใ้บอบอกหลังจากที่คั่นตัวไอ้เด็กนั่นจนเจอกุญแจ
จากนั้นมันก็โยนส่งต่อไปให้ไอ้สมชายที่รีบยกมือขึ้นมารับเอาไว้ได้ทัน
ปรี้นๆ

ไม่นานเสียงเครื่องยนต์สี่สูบก็ถูกกดสตาร์ทและบี๊ดเครื่องอยู่สอง
สามครั้งจนดังกระหึ่มไปทั่วบริเวณ

“ขอโทษครับคุณหนู แต่นอกจากรถแล้ว ตอนนี่ก็ภัยการตคอนโดฯ
คุณผู้ชายสั่งให้ผมเขาไปคั้นหมดแล้วนะครับ”

“ไอ้สมชาย มึงจะทิ้งกูไว้แบบนี้ไม่ได้นะโว้ย”

ปรี้นนน

แล้วสมชายก็จากไปพร้อมกับดูคาติสีแดงเพลิงที่ดูแล้วจะแรงโซ
เล่น เพราะขนาดขี่ออกไปสักพักแล้ว ผมยังได้ยินเสียงเครื่องยนต์อยู่เลย

“โง่ละมึง หงอยแตกเลยสิ”

“พูดมาก ยุ่งไม่เข้าเรื่อง ไชย!”

“มิ่งนี่สุดตีนจริงๆ นะ ถามจริงๆว่ามิ่งคิดว่ากูจะโง่เชื่อมิ่งรีไ้ไง คนจนที่โหนเขาพกบัตร์เครดิตสามสี่ใบแบบมิ่งไม่ทราบ ลูกน้องกูรายงานหมดแล้วว่าบัตร์มิ่งอะใช้ไม่ได้สักใบ โหนจะยังรถมิ่งอีก คั้นนั้นไม่ต่ำกว่าห้าหกแสน ส่วนเรื่องส่งน้องเรียนเนี่ย น้องมิ่งเรียนดาวอังคารเหวอ ถึงมีเงินซื้อมอเตอร์ไซค์คันละครึ่งค่อนล้านแต่ไม่มีเงินพอจะเรียน” ใ้บอกกั้มน้ำลงไปถามไ้เด็กนั้นยั้ๆ ว่าทางจะสะใจอยู่ไม่่น้อย ส่วนคนถูกต่าก็ซ้อนหน้ากลับซึ้นมามองใ้บอกเหมือนจะไม่พอใจ ซึ่งจนปานนี้แล้วผมก็ยังไม่เห็นความสลดในแววตาของมัน

“ตลกมากปะ”

“อ่าวไ้เหี้ยนี้ มิ่งนี่ปากพาชวยจริงๆ นะ พวกมิ่งอะ แจ้งต่ารวจใ้กูที่ ทีแรกกูก็เกือบจะสงสารแล้วนะ แต่สงสัยมันอยากลองดี”

“เฮ้ยๆ ออย่าๆ ะๆ ผมยอมแล้ว พี่จะเอาใ้ใ้ว่ามาเลย แต่ไม่แจ้งความได้ปะ ไม่เห็นเหวอว่าลำบากอยู่”

นี่ขนาดมันลำบากอยู่นะ

“แล้วกูไม่ลำบากใ้ไร ถ้าเกิดคึ้นๆ หนึ่งมีลูกค้ำอย่างมิ่งสักวันละสี่ห้าโต๊ะ รานูกก็แจ้งพอดี”

“ไม่แจ้งเหวอกน่า ขายเหล้าใ้ไรตีจะตาย”

ใ้บอกถึงกับถอนหายใจออกมาอย่างแสนเซ็งก่อนที่มันจะหันมามองหน้าผม แต่ดันตึงสายตาของไ้เด็กนั้นมาด้วย

“พี่อะ ช่วยหน่อยสิ” ผมถึงกับกลอกตาเมื่อไ้เด็กนั้นหันมาขอความช่วยเหลือจากผมด้วยภาษาที่โคตรห้วน

“ช่วยมิ่งแล้วกูได้อะไร เสียเวลา”

“พี่อยากได้พนักงานไม่ใช่เหวอ ถ้าพี่ช่วยผม เดี่ยวผมช่วยพี่กลับแลกกั้”

ข้อเสนอนี้มันคิดได้ยังงั้วะ

“กูไม่เอาใจรมาเป็นพนักงาน”

“ผมไม่ใช่โจร แต่เมื่อไหร่มันจำเป็น มือมันลั่น โห้ย!” แล้วมันก็โดน มือไขปอลั่นใส่บ้าง นี่ถ้าผมอยู่ใกล้ๆ ผมก็คงลั่นเหมือนกัน

“ไม่”

“เพื่อนกูไม่โอเค เฮ้ย ตกลงมีใครแจ้งความให้กูรึยัง”

“ครับๆ คุณปอ จะรีบโทร.เดี๋ยวนี้เลยครับ” ลูกน้องของไขปอรับคำสั่งแล้วรีบกดโทรศัพท์ยกๆ

“อย่างนะพี่ ไร่ เห็นใจเด็กตาดำๆ สักคนเถอะน่า ชื่นผมโดนจับตอนนี่นอนคุกยาวแน่ พี่ไม่ได้ยินที่ไอ้สมชายมันพูดรีไ้ว่าพ่อตัดหางปล่อยัดผมแล้วเนี่ย”

“อย่างมึงก็สมควรโดน”

“ไม่ช่วยแล้วยังซ้ำอีกนะพี่ปอ”

“มึงกับกูสนิทกันตั้งแต่เมื่อไหร่” ไขปอถามจุ่นๆ เมื่อถูกไขได้ก็นั่งเรียกชื่อเหมือนสนิทด้วย แล้วไม่นานลูกน้องของไขปอก็รายงานผลการโทร.แจ้งตำรวจ

“รีบร้อยครับ ตำรวจกำลังมา”

“พี่! อย่าแจ้งความเลยนะ ผมสัญญาว่าผมจะไม่ทำอีก ให้โอกาสผมกลับตัวบ้างสิ”

“มึงไปกลับตัวในคุกโน่นกูถึงจะเชื่อ”

“พี่ดิน พี่ช่วยพูดกับพี่ปอให้ผมทีสิ พี่ได้กระเป๋าสตางค์คืนไปแล้วนี่ ช่วยผมที”

“ช่วยให้มึงมาขโมยกระเป๋าสตางค์กูอีกรอบรีไ้”

“ก็สัญญาจะไม่ทำแล้วนี่ไง นะพี่ แค่ครั้งเดียว ผมขอยืมเงินพี่จ่ายค่าเหล้าหน่อย แล้วเดี๋ยวผมไปทำงานที่ร้านพี่เพื่อใช้หนี้ให้ จริงๆ นะ”

“ทำไมมันต้องจริงๆ นะแบบนั้นกับผมวะ”

“มึงเลิกโวยวายได้ละ เก็บเสียงมึงไปพูดกับตำรวจดีกว่า แล้วออกจากคุกเมื่อไหร่ก็อย่ากลับมาทำอีกล่ะ”

“นี่ตกลงพวกพี่จะไม่ให้โอกาสผมเลยรีไ้ ทำพลาดแค่ครั้งเดียว ต้อง

ติดคุกให้เป็นตราบาปไปชั่วชีวิตเลยหรือ” ไข่เด็กนั้นโพล่งถามออกมา พุดจบนั่นก็นิ่งหงอย ทำหน้าทำตาละห้อย คอตกรอตำราวจมาลากคอบไปเข้าตະราง

ผมกับไข่ปอมองหน้ากันเงียบๆ แล้วต่างคนต่างถอนหายใจออกมา ก่อนที่เราทั้งคู่จะมองกลับไปไข่เด็กปากเสียที่ตอนนี้มันนั่งกอดเข้าตัวเอง อยู่ใกล้ๆ

นี่แค่ประมาทหนึ่งชั่วโหม่งที่เจอกัน ผมเปลี่ยนชื่อเรียกมันไปก็ชื่อแล้ว ไข่เด็กเวอร์ ไข่เด็กนั้น ไข่เด็กปากเสีย ขึ้นยืนมองมันนานกว่านี้อีกสักพัก ผมคงเรียกมันว่าไข่เด็กเปรต

“ชื่ออะไร” ผมถามพลางเดินเข้าไปใช้เท้าสะกิดมันเบาๆ เพื่อเรียกให้มันเงยหน้าขึ้นมา สายตาเริ่มสลดลงบ้างเล็กน้อยเมื่อรู้ตัวว่ากำลังเจอของจริงเข้าให้

“ผมหรือ”

“กุคุณกับรองเท่ามึงมั้ง”

“ทอย ผมชื่อทอย พี่ถามทำไม จะช่วยผมหรือ” มันถามเร็วๆ พलगเข่าขามผมแล้วมองผมด้วยแววตาเปล่งประกาย มีหน้าซำยังมึนรอยยิ้มผุดขึ้นมาบนใบหน้าของมันอีกต่างหาก ทำราวกับว่าผมรับปากว่าจะช่วย ทั้งที่ผมก็แค่ถามชื่อ

“เปล่า กูอยากรู้เมื่อตำราวจถาม จะได้บอกถูก” ผมแก้งว่า ปรากฏว่าไข่เด็กนั้นทำหน้าอแล้วทูปขามผมแรงๆ ก่อนจะพุบหน้าลงกับหัวเข้าตัวเองอีกรอบ เมื่อกั้นตอนมันทูปขามนี่เส้นที่เท้าผมเกือบกระตุกถึบมันเข้าให้ ดินะที่ยังไ้ทัน มันเลยไม่โดน

ผมได้แค่ถอนหายใจหนักๆ ออกมาอย่างคนคิดไม่ตก และเชื่อว่าไข่ปอเองก็คงรู้สึกไม่ต่างจากผมเท่าไร คนผิดคือไข่เด็กนี่ แต่ไม่รู้ทำไมพวกผมถึงได้เป็นฝ่ายคิดหนักทั้งที่กำลังจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง

พี่ป!

“เอาจริงหรือมึง” ไข่ปอรีบถามเมื่อผมตัดสินใจหยิบเงินในกระเป๋า

สตางค์ส่งให้มันไปห้าพัน คำถามของไอ้ปอทำให้ไอ้ทอยรีบเงยหน้าขึ้นมา จากหัวเข่าของตัวเองพลางมองมาที่ผมสลัดกับเงินในมือของไอ้ปอ

“ถ้าคราวหน้ามันยังกล้า จากโรงพักก็จงวัดได้เลย”

“ไม่ทำแล้วพี่ๆ ผมสัญญา พี่ช่วยผมแล้วใช่ปะ”

“อย่ามาเกาะขากู”

“โห นอกจากหล่อแล้วยังใจดีอีกอะ โอ๊ย!”

“ปากเปราะจริงนะมึง” ไอ้ปอตากราดหลังจากที่มันถีบไอ้ทอยจนล้มหายไปด้านหลัง แต่เชื่อเถอะว่าไอ้เด็กนี่มันหน้ามึนกว่าที่คิด ตั้งแต่ถูกลากมาที่นี่ก็มีแค่ตอนที่มันรู้ว่าตำรวจกำลังจะมาเท่านั้นแหละที่มันหงอย

“จบเรื่องแล้วกูกลับนะ ส่วนไอ้ทอย ฟุ่งนี้แปดโมงครึ่ง อย่ามาสาย กูไม่ตาม แต่ถ้าไม่เห็นหัวแปลว่ามึงอยากลองดีกับกู”

“ไม่ลองพี่ รู้แล้วว่าเอาจริง แปดโมงเจอกันหน้าร้านเลย” ไอ้ทอยรีบรับปาก ผมไม่รู้หรอกว่าตัดสินใจถูกหรือผิด แต่ถ้ามันจะเนรคุณจริงๆ ผมจะคิดซะว่าผมทำเงินหายก็แล้วกัน อย่างน้อยมันก็ได้หายไปทั้งกระเป๋าค่ะ

หลังจากที่ผมส่งไอ้ทอยเสร็จผมก็เดินกลับมาที่รถเจียบๆ หมดเรื่องแล้วผมจะได้กลับไปนอนพักสักที

ปัง!

ยังไม่ทันจะได้สตางค์ตรรก อยู่ๆ ไอ้ห้าทอยก็วิ่งตามผมมาแถมมันยังเสนาหน้าเข้ามาหนึ่งที่เบาะข้างคนขับหน้าตาเฉย

“อะไรของมึง ลงไป”

“ไม่ลง ผมไม่มีรถอะ พี่แวะไปส่งหนอยสิ”

“ไอ้...” นี่แหม่งเห็นผมเป็นอะไรวะ

“นะพี่ บ้านผมอยู่ไม่ไกลหรอก”

ผมไม่ได้อยากรู้ว่าบ้านมันอยู่ที่ไหน ทำไมมันหน้าด้านหน้าทบนแบบนี้วะ

“ลงไป”

“นะพี่ เป็นเจ้านายต้องดูแลเอาใจใส่ลูกน้องสิ ลูกน้องจะได้ทำงาน

ให้แบบถวายชีวิตเลย”

“กูไม่อยากได้ชีวิตมึง ลงไปไ้ให้ทอย”

“ใจเย็นน่า เดี่ยวผมร้องเพลงให้ฟังนะ”

“ไ้...”

“ก็เรานั่นมันคนละชั้น จะทำเช่นไร ให้มองเห็นกัน ก็เรานั่นมันคนละ
ชั้นนน~”

ผมคิดผิดสินะที่ช่วยมัน ถีบมันลงจากรถตอนนี้ทันไหม?

HOT

	SMALL	MEDIUM	LARGE
Cappuccino	\$2.00	\$2.50	\$3.00
Mocha	\$2.50	\$3.00	\$3.50
Latte	\$3.00	\$3.50	\$4.00

EP 02

กรดไหลย้อน

Toy Part :

พี่บ๊วย

“อย่ายุ่งน่าสมชาย”

ตุ๊บ๊วย

“กูบอกว่าย่ามายุ่งไงเล่า จะนอน กูเรียนจบแล้วว๊วย วันนี้มึงอยากไปไหนก็ไป”

ตุ๊บ๊วย ๆ

“ไอ้สมชาย มึงอยากไปทำงานอื่นทำรีไร้งวะ กูจะนอน”

“มึงนั่นแหละ อยากจะไปทำงานอื่นทำรีไร้งวะ หรืออยากจะไปนอนในคุก”

ใครวะ?

นั่นคือคำถามแรกที่ผุดเข้ามาในหัวของผมเพราะผมจำได้ว่านั่นไม่ใช่เสียงของสมชาย

“ไอ้ทอย!”

เวอร์ล๊ะ!

“พีดีน” ผมสะดุ้งเฮือกพร้อมกับกระเด็นตัวเองลุกขึ้นมา นั่งด้วย

ความตกใจ ความทรงจำทั้งหมดค่อยๆ ไหลกลับมาราวกับถูกตั้งเวลาเอาไว้ และนั่นทำให้ผมนึกขึ้นมาได้ว่าเมื่อคืนผมนอนที่...

“เหี้ย หลับสบายกว่าคอนโดฯ อีก” ผมประศตพลางกระโดดลุกขึ้น ยืนแล้วตะอากาศระบายความหงุดหงิด

เมื่อคืนนี้หลังจากที่ตีมันขึ้นรถพีดินไปได้ ผมก็เกือบจะ让他แวะไปส่งที่บ้าน แต่พอคิดอีกที่ถ้ากลับบ้านต้องเจอพ่อแน่ๆ ซึ่งผมว่าตอนนี้ยังไม่เจอจะดีกว่า คงต้องรอให้พ่อใจเย็นสักพักแล้วค่อยกลับไปต่อรอง ผมก็เลยให้พี่เขาแวะส่งที่คอนโดฯ แทน ถึงไอ้สมชายจะบอกว่าคีย์การ์ดถูกพอยึดไปแล้ว แต่ผมก็น่าจะขอทำใบใหม่ได้นี่นา บอกไปว่าทำใบเก่าหายก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร เงินสดที่ผมมีติดตัวอยู่น่าจะพอสำหรับจ่ายเป็นค่าคีย์การ์ดใบใหม่

แต่ทุกอย่างก็ไม่ง่ายแบบที่คิด เมื่อพนักงานแจ้งว่าผมไม่สามารถทำคีย์การ์ดใบใหม่ได้เนื่องจากชื่อเจ้าของห้องไม่ใช่ชื่อผมแต่เป็นชื่อพ่อ ซึ่งก่อนหน้านี้ผมลืมข้อนี้ออกไปสนิท หรือจะเรียกว่าพ่อดักทางผมถูกหมดก็ได้ เพราะพ่อผมคงรู้ถึงข้อนี้ สุดท้ายผมก็เลยต้องขึ้นแท็กซี่กลับบ้านนอนรอพีดินที่หน้าร้านนี้ไงละ จ่ายค่าแท็กซี่ไปแล้วเบ็ดเสร็จตอนนี้ผมเหลือเงินติดตัวอยู่ร้อยกว่าบาท

“พี่...”

อ้าว เผลออีกทีเดินหนีผมเข้าไปในร้านตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

ผมรีบผลัดประตูแล้วเดินตามพีดินเข้ามา แล้วมันก็อดไม่ได้ที่จะหาวออกมาหาวอืดใหญ่เพราะโคตรง่วง ความจริงก็ได้จะนอนหรือกจะว่านั่งรอพีดินจนเข้านั้นแหละ เพราะกว่าจะมาถึงร้านก็เกือบสว่างแล้ว แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าเผลอหลับไปตอนไหน

“พีดิน พี่ชื่อพีดินผมจำได้ บอกผมหน่อยว่าผมต้องทำอะไรบ้าง” ผมตะโกนถามพีดินทั้งที่ยังหาวปากกว้าง

ให้ตายสิ ตั้งแต่เกิดมาผมเคยทำงานอะไรซะที่ไหนกัน เก่งสุดก็ปลูกถั่วออกตอนประถมตามเพื่อเอาไปส่งครู บันทึกความดีทั้งหมดที่เคยเขียนก็

เรื่องโกหกทั้งนั้น

ความเงิบทำให้ผมยืนมองที่ดินอย่างรอคอยคำตอบที่กำลังต้องการอยากจะรู้ แต่เขากลับจ้องหน้าผมเหมือนคนกำลังร้ายคาถาเพื่อจะสะกดจิตอะไรบางอย่าง

“ตกลงว่าไงพี่ ผมต้องทำอะไรบ้าง แต่ขอไม่ล้างจานได้ไหมอะ มือผมแพ้น้ำยาล้างจาน” ผมพูดจริงๆ นะ ผมโคตรเกลียดการล้างจานเลย

“ไม่ได้ ทำงานร้านกาแฟ ถ้ามีงไม่ล้างแก้วล้างจานแล้วมีงจะทำอะไร หรือจะไปนอนคุก”

“โอเค ล้างก็ล้าง” ผมรีบเปลี่ยนคำพูด ชัดใจหน่อยไม่ได้จะจับผมโยนเข้าคุกอย่างเดียวเลย

“แล้วนี่พี่จะให้ผมล้างอะไร”

“เริ่มจากล้างหน้าล้างตาล้างตัวมึงก่อนไอ้ทอย นั่นซุดเมื่อคืน” พี่ดินพูดกับผมด้วยน้ำเสียงและสีหน้าเบื่อน่าย พอเขาพูด ผมก็เพิ่งนึกได้เนี่ยแหละว่าผมยังไม่ได้แปรงฟัน อี ปากเหม็นด้วย

“โอเคๆ ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้” ผมรับคำ พูดจบก็ได้ยินเสียงถอนหายใจเบาๆ ของพี่ดินดังไล่หลังมา เหมือนเขาจะกำลังละเหยใจกับผมพอสมควร

แต่เดี๋ยวนะ ผมจะล้างหน้าล้างตาหรือว่าอาบน้ำได้ยังไงในเมื่อผมไม่มีอะไรมาเลยสักอย่าง อยกว่าแต่เสื้อผ้าเลย แปรงสีฟันผมก็ไม่มี

“พี่ดินๆ เออ...”

ผมตั้งใจจะเดินมาบอกพี่ดินว่าผมจะเดินไปร้านสะดวกซื้อใกล้ๆ สักหน่อย แต่ว่าพอเดินออกมาเห็นพี่ดินสวมผ้ากันเปื้อนและกำลังเช็ดโต๊ะอยู่ ผมก็ถึงกับพูดไม่ออก

ใบหน้าผมเข้มที่แม้ว่าตอนนี้ผมจะมองเห็นเพียงด้านข้าง แต่กลับไม่ได้ทำให้เขาดูตื่นอยลงเลยสักนิด มิน่าซ้ำยิ่งทำให้ผมมองเห็นสันจมูกโด่งๆ ของเขาชัดเจนยิ่งขึ้น ดวงตาคู่มุมที่มองผมนิ่งๆ แต่ฉายแววความดูดนออกมาเสมอตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันเมื่อคืน สันgramที่ทำให้โครงหน้าของ

เขาขัดแปะ ไหนจะยังมีริมฝีปากสีแดงๆ ดูผู้ดีๆ แม้ว่าปากบนแอบเจอหน่อยๆ ก็เถอะ

ได้แต่คิดแล้วก็สงสัย...คนอะไรวะ แค่อวมปากกันเปื้อนยื่นเข็ดโตะก็ดูดีได้ด้วย...

“อะไรของมึงอีกล่ะ” พี่ตินถามทั้งที่ไม่หันมามองผมเลยด้วยซ้ำ นี่เขารู้ได้ยังไงว่าผมยื่นมองเขาเข็ดโตะอยู่ หรือผมแค่เผลอจ้องเขานานไปหน่อยจนเขารู้ตัว

“เออ คือว่าผมจะขอออกไปร้านสะดวกซื้อใกล้ๆ หน่อยอะพี่ จะไปซื้อแปรงสีฟัน”

“เออ”

“แล้วพี่ให้ผมทำงานทั้งชุดนี้เลยได้รึเปล่า พอตีผมไม่มีเสื้อผ้า เมื่อคืนทำคีย์การ์ดไม่ได้ บ้านพอกก็ไม่ให้เข้า” ผมบอกเสียงเซ็ง แต่จะให้ผมทำยังไงล่ะในเมื่อผมไม่ได้รู้ล่วงหน้าว่าจะถูกพอตัดหางปล่อยวัดนี่

“เอาเท่าที่มึงทำได้ก่อนก็แล้วกัน” พี่ตินบอกหลังจากที่หันมามองหน้าผมแล้วนั่งไปครู่ใหญ่ ซึ่งพอพี่เขาพูดมาแบบนี้ ผมก็ต้องทำแบบนั้นนั่นแหละครับ

...ไอ้ทอย มึงอย่าคิดบ้าๆ นะมึง ห้าม! พี่เขาเป็นผู้ชาย!...

ผมพยายามบอกตัวเองแล้วรีบพาตัวเองเดินออกมาจากร้านทันทีที่รู้สึกตัวเองกำลังมีอาการแปลกๆ เวลาที่ได้แอบมองพี่ติน หัวใจเต้นตึกๆ แถมยังรู้สึกว่าหน้าร้อนเหมือนคนกำลังจะมีไข้

ไม่ใช่หรอก ผมแค่นอนน้อยไปหน่อยเท่านั้นเอง

ทันทีที่ผมผลักประตูร้านออกมาได้ แสงแดดด้านนอกทำเอาผมรีบหยีตาแทบไม่ทัน ความคิดเรื่องพี่ตินเลยพลอยหายไปทันที

นี่ขนาดเพิ่งจะแปดโมงนะเนี่ย ไม่รู้ว่าป่านนี้พ่อจะคิดถึงผมรึยัง ใครจะเชื่อว่าเมื่อวานผมยังซึบึกไปคั่นละเกือบล้าน มีบัตรเครดิตที่ไม่จำกัดวงเงินในกระเป๋าอยู่สี่ใบอยู่เลย แต่วันนี้ผมดันกลายเป็นพนักงานร้านกาแฟเดินตอกต้อยอยู่ข้างถนน

ผมเดินตรงเข้าไปในร้านสะดวกซื้อเพื่อเลือกซื้อแปรงสีฟันกับยาสีฟัน และไม่ลืมที่จะซื้อสบู่ ยาสระผม รวมถึงโคมล้างหน้าติดไปด้วยเพราะมันจำเป็นต้องใช้ ซึ่งก่อนหน้านี้ผมแทบไม่เคยต้องซื้อของพวกนี้ด้วยตัวเองเลยด้วยซ้ำ แต่วันนี้ฉันต้องมายืนอ่านฉลากสินค้าที่ตัวเท่าแมลงหิว และสุดท้ายผมก็เลือกซื้อจากราคา เพราะตอนนี้มีเงินติดตัวอยู่ร่อยกว่าบาท ขนาดแปรงสีฟันยังต้องเลือกอันถูกๆ เลย เหนือกว่าจะพังใหม่ก็ยังไม่รู้ ทำเหมือนเด็กมัธยมที่เตรียมของเวลาไปเข้าค่ายสองวันหนึ่งคืน ทุกอย่างแม้จะต้องขนาดเล็กหมดเพราะซื้อก็เกียจแบกหนักๆ

เฮ้อ เดินออกจากร้านตัวเบาหวิว มีขอวาเหวี่ยงถุงเซเว่น ในขณะที่มือซ้ายกำตำบักทอนสิบสองบาทสบายใจ

กรู๊กรู๊~

“ผมกลับมาแล้วพี่...”

หายตัวได้อีกละ นี่ตกลงเป็นคนหรือผี แวบมาแวบไปตลอด แดมยังไม่ล็อกประตูร้านอีก ถึงจะเป็นตอนกลางวันแต่ที่มันยังไม่ได้เวลาเปิดร้าน เหลืออีกตั้งสิบนาที หรือถ้าจะเปิดก็ควรมีคนอยู่หน้าร้านบ้าง เพราะชะล่าใจแบบนี้ไงผมถึงขโมยกระเป๋าตังค์ไปได้ง่าย ๆ

“เฮ้ย!”

โหง่หันกลับมาอีกทีที่พื้นถึงได้ยืนอยู่ที่ประตูทางไปหลังร้านได้ละ

“มึงดูลาดเลาอยู่รึไง” พี่ดินถามผมเสียงเรียบ เขาคงเห็นผมกวาดสายตามองร้านเขาอยู่ละมั้ง

“พูดตรงๆ นะพี่ ถ้าผมจะขโมยอะ ไม่ต้องเสียเวลาดูลาดเลาหรอก พี่เล่นหายไปไหนก็ไม่รู้ทั้งที่ประตูร้านไม่ล็อก แดมยังไม่มีคนเฝ้าหน้าร้านแบบนี้ อย่ว่าแต่ผมเลย ต่อให้เด็กแปดขวบมันก็เข้ามาขโมยได้” ผมพูดเป็นเชิงเตือน

“อ้อ พอดีเด็กเฝ้าร้านกุ่มันออกไปซื้อของที่เซเว่นนะ”

แล้วก็มาลงที่ผมทุกทีสิน่า

“โอเคๆ ผมไม่เถียงพี่ดีกว่า เดี่ยวพี่คิดดอกเบี้ยวเพิ่ม เขาเป็นว่าผมไป

อาบน้ำก่อน แล้วจะรีบออกมาช่วยพี่ก็แล้วกัน”

“เออ อะนี่เสื้อผ้า ใส่ไปก่อนก็แล้วกัน เก็บชุดวิ่งของมึงไปซักก่อนจะดีกว่า เดี่ยวลูกค้ากูเป็นลม”

ชุดวิ่ง? หืมมม พุดชะผมอยากจะถอดทิ้งเลย แบรินต์เนมก็แบรินต์-เนมเถอะ เสื้อยืดผมนี้ตัวละครสองพันกว่านะครับ

ผมคิดในใจแล้วได้แต่ถอนหายใจหนักๆ ออกมา ซ้อนตามองพี่ดิน นิดหน่อย แต่พอถูกเขาจ้องกลับ ผมดันต้องเป็นฝ่ายยอมหลบตาเขาโดยไม่ทราบสาเหตุ

กูบอกว่าคุณคิดงี้ไฮ้ห่วย...

“รับไปสิ”

พี่ป!

“ขอบคุณครับพี่ ถ้าผมกลับคอนโดฯ หรือกลับบ้านได้เมื่อไหร่ ผมจะรีบซักมาคืนให้ก็แล้วกัน” ผมยังคงบอกด้วยความเกรงใจ

“ป่านนั้นตายคงเบือยหมดแล้ว”

พี่เขาโกรธอะไรมนนักหนาเหร้อ ผมแค่ขโมยกระเป๋าใส่ตางค์เขาเองนะ ที่สำคัญเขาก็เอามันคืนไปแล้วด้วย ทำไมเขาโกรธเหมือนโดนผมเหยียบตาปลาเขาเอาไว้ตลอดเวลา

เอาเถอะ เถียงไปผมก็ผิดอยู่วันยังค่ำ คนผิดก็ต้องรับสภาพ สุดท้ายผมก็ทำได้แค่กอดตามองผ้าเปดานแล้วเดินมาเข้าห้องน้ำด้านหลังร้านพร้อมกับเสื้อผ้าที่พี่ดินใจดีเอามาให้ผมยืมใส่

ว่าแต่พี่เขาเอาเสื้อผ้ามาจากไหน? เขามีเสื้อผ้าสำรองไว้ที่ร้านด้วยเหร้อ ช่างเถอะ เขาให้ยืมใส่ก็ดีแล้ว

“ขนมมาส่งแล้วค่า”

เสียงเล็กๆ ตะโกนดังมาจากหน้าร้านได้ยินมาถึงในห้องน้ำด้านหลังเง้งให้ผมต้องรีบทำภารกิจส่วนตัวให้เร็วขึ้น

ปกติผมใช้เวลาอาบน้ำร่วมครึ่งชั่วโมง แต่ครั้งนี้ผมทำสถิติใหม่ เพราะผมทำเวลารวมแต่งตัวแล้วก็แคี่ยี่สิบห้านาที ทำใจเตรียมโดนพี่ดิน

บ๊องลูกประซดใส่ปากได้เลยเพราะเลยเวลาเปิดร้านมาตั้งหลายนาที่แล้ว

“ไอ้ทอย มาช่วยหน่อย”

ผิดคาดซะ นอกจากจะไม่ด่าแล้ว ยังเห็นว่าผมออกมาแล้วทั้งที่ไม่
เงยหน้ามามองด้วยซ้ำ

ผมรีบเดินตรงเข้าไปช่วยพี่ดินที่กำลังเซ็กขนมเค้กอยู่ที่โต๊ะหน้า
เคาน์เตอร์ เดว่าเด็กผู้หญิงที่ยืนมองพี่ดินอยู่ด้วยรอยยิ้มเพื่อผืนนั้นคงเป็น
เด็กส่งขนมและคงกำลังรอเงินค่าขนมอยู่

อู๋!

“เอาไปจัดใส่ตู้” พี่ดินบอกพร้อมกับหันเอากล่องขนมเค้กกระแทก
ใส่หน้าอกผมมา แต่เดี๋ยวนะ! หน้าตาผมเหมือนคนจัดขนมเค้กใส่ตู้จิ้ง
เหมร?

“พี่ดิน”

“ขนมครบตามที่สั่งไหมคะ”

ยัยเด็กส่งขนม!

“ครบครับ นี่เงิน นับก่อนนะ” พี่ดินหันไปพูดกับเธอคนนั้นพร้อมกับ
ส่งเงินค่าขนมและรอยยิ้มมูมปากให้เธอ มันทำให้ผมสังเกตเห็นว่าเขามี
เขี้ยวเล็กๆ ทั้งสองข้างเลย ฟันขาวขาว

“ไอ้ทอย!”

“ไปแล้วๆ ๗ ผมแค่อยากจะบอกน้องเขาว่าขนมน่ากินดีก็เท่านั้น
เอง” ผมรีบอ้าง จะบ้าเหมร ผมกินขนมหวานซะที่ไหนกัน

แล้วผมก็ต้องเดินถือกล่องเค้กเข้ามาที่ด้านหลังเคาน์เตอร์ วางมัน
ไว้ข้างบนก่อนจะหันมาเปิดตู้เค้กออกแล้วเอาเค้กในกล่องที่เพิ่งเปิดใส่
เข้าไป

“ขอบคุณมากนะคะพี่ดิน”

“อืม แล้วแวะมานั่งเล่นที่ร้านอีกล่ะ”

...ไม่สิทอย มึงห้ามคิดสิทอย...ห้ามคิด!

ผมพยายามย่ำกับตัวเองแบบนั้น แต่สายตาเจ้ากรรมก็ยังคง

อุตสำหรับแอบมองทะเลผ่านตู้เด็กออกไปด้านนอก

อู๋ย!

มายืนอยู่หน้าตู้เด็กตั้งแต่เมื่อไหร่อีกล่ะ!

ผมสะดุ้งเบาๆ เมื่อมัวแต่แอบมองหาที่ดินที่เมื่อคืนนี้เขายังยืนคุยอยู่กับเด็กส่งขนมอยู่ที่โต๊ะฝั่งโน้นอยู่เลย หันมาอีกทีเขาหันยื่นจ้อง (จับผิด) ผมอยู่ที่หน้าตู้เด็กซะแล้ว

เวลาที่มองพี่เขาผ่านไฟตู้เด็ก มันทำให้เขาดูดีไปอีกแบบเนอะ

...พูดว่าไม่ให้มึงคิดไอ้ทอย!...

“กูจำได้ว่าใช้ให้มึงเอาเค้กมาจัด” พี่ดินพูดเสียงเข้มพลางชี้ไปในตู้เด็ก เราสองคนกำลังยืนมองกันผ่านตู้กระจกที่มีขนมหวานมากมายตรงหน้าให้เลือก

อู๋ย นี่ผมกำลังเป็นบ้าอะไร พี่เขาแค่จะสั่งให้ผมจัดเค้กเฉยๆ

“อะ...ผมก็กำลังจัดนี่ไง” ผมพยายามจะอธิบายแต่มันติดอ่างไปเองไม่ได้ตั้งใจ

“แบบนี้ไม่เรียกจัด ที่มึงกำลังทำเขาเรียกวางๆ ะ ให้มันหมด”

“เอ่อ แล้วมันต้องจัดยังไง ผมไม่เคยทำนี่นา” ผมรีบอ้าง

“เรียงให้มันดูน่ากินกว่านี้หน่อย มึงอย่ามั่งง่ายสิวะ”

นั่นไง โดนอีกละ

“พี่ก็สอนสิ ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่เคยทำ” ผมบอกอย่างจนปัญญา พี่ดินข้อนตามองผมแล้วส่ายหัวไปมาอยู่หน้าตู้เด็ก ก่อนจะเริ่มสอน

“ขยับชั้นนั้นมา แล้ววางเรียงตามชนิด ไม่ใช่ปนกันมั่วแบบที่มึงกำลังทำ แล้วก็เรียงให้มันเป็นแถวด้วย ที่สำคัญคือต้องสะอาด มึงล้างมือรึยัง”

“สะอาดอยู่แล้วนา...”

แปะ!

“หนะ...หนะ...หน้าละเลยยย” ผมบอกเสียงอ่อยเมื่อทำเค้กชิ้นหนึ่งในมือที่กำลังจะจัดใหม่ตามคำสั่งของพี่ดินพลิกตะแคงหน้าคว่ำลงบนชั้น

วางพอดี้พอดี้

“ไม่ต้องมามอง กูหักเงินเดือนมึงแน่”

“ถ้าหลังจากใช้หนี้พี่หมดแล้วมันยังเหลือให้หัก ก็ตามสบายเลยพี่ เอาที่พี่สบายใจ แอ้” ผมออกตัวพร้อมกับฉีกยิ้มยิงฟันขาวเรียกร้องความ สงสาร ตอนนี้น้ำที่ดินเหมือนกำลังถูกผมบังคับให้กินเค็มน้ำและนี่เข้าไป เลย ไม่นานดวงตาของเขาก็หลุบลงต่ำพร้อมกับทอดเสียดงอนหายใจออก มาช้าๆ หลังจากนั้นเขาก็เดินออกไป

ผมว่าถ้าผมยังทำให้พี่เขาถอนใจช้าๆ อยู่แบบนี้พี่เขาต้องแก่ลงสิบ ปีภายในหนึ่งเดือนแน่ๆ

“เกือบชวยไหมล่ะมึง ไอ้ห้าทอย”

“พี่เป็นอะไรกับพี่ดินเหรอคะ”

“เฮ้ย!”

เป๊ก!

“ไอ้ย!...ยัย...”

ยัยเด็กส่งขนม! บ้าจริง นี่ยังไม่ไปอีกเหรอเนี่ย

“หนูซื้อพลอย เป็น...”

“เด็กส่งขนม”

“อา จะเรียกแบบนี้ก็ได้คะ ว่าไงคะ พี่เป็นอะไรกับพี่ดินเหรอ ลูกจ้างไซ่มะ” ยัยเด็กส่งขนมถามด้วยความอยากรู้ ลูกจ้างเหรอ จะเรียก แบบนั้นก็ได้อ้อ แต่เรื่องอะไรผมต้องตอบ ผมไม่ถูกชะตากับยัยเด็กนี้

“อ้าว พี่คะ หนูถามไม่ได้ยินเหรอ” ยัยเด็กพลอยปรับเสียงให้ดังขึ้น อีกนิด จนผมที่กำลังทำเป็นเดินกลับมาล้างมือที่ซิงค์ทางด้านหลังเพราะไม่ อยากรสนใจต้องหันกลับมามอง แล้วเดินมาจัดเคັกดต่อ

“ได้ยิน”

“แล้วทำไมไม่ตอบ”

“พ่อฉันไม่ให้พูดกับคนหน้าแปลก”

“พี่!”

“เธอชอบพี่เขาเหรอ”

“ค่ะ หนูชอบพี่เขามากกก คือจึ้นะคะพี่...”

“พี่เขาไม่ชอบเด็กใส่ๆ” ผมแก้มั่งว่า และตั้งใจพูดแทรกยัยเด็กนั้น
ออกไป ชอบคุณที่เธอเงียบบลงได้สักที

“จริงหรือคะ แล้วพี่รู้ไหมว่าพี่ตินเขาชอบผู้หญิงแบบไหน”

แบบไหนก็ได้ที่ไม่ใช่แบบเนี่ย!

“พี่ พี่คะ บอกหนูหน่อยนะ นะนะนะ” เด็กพลอยยังพยายาม
อ้อนวอน ทำเอาผมไม่มีสมาธิจะจัดเค้กเลยจริงๆ

ผมซ่อนตามองเธอนิดหน่อยแล้วทำที่เป็นเงียบอย่างครุ่นคิด

“นะพี่ บอกหนูหน่อยสิคะ”

“คำเดียวเลยนะ”

“ค่ะ คำเดียวก็คำเดียว”

“ແ່บ! ” ผมแก้มั่งว่า พูดไปด้วยและยังคงเรียงเค้กไปเรื่อยทั้งที่ข้าง
ฉี่จะรด

“อ้าวพลอย ยังไม่ไปอีกหรือ คุณบ้ารอดอยู่ที่รถไม่ใช่ไง”

แล้วเจ้าชายก็ขี่หมาขาว (หมาจริงๆ พิมพ์ไม่ผิดหรอก) มาช่วยเด็ก
สาวเอาไว้จากพ่อมดตัวร้าย หัวใจฟู้งฟู้งอย่างผม ฮาๆ ๆ นี่ผมข้างฉี่จะ
กลั้นไม่ไหวอยู่แล้ว

“ค่ะ กำลังจะรีบไปค่ะ พลอยไปก่อนนะคะ สวัสดีค่ะพี่ติน สวัสดีค่ะ
พี่ลูกจ๋า”

ซึ่งอู?

หลังจากที่ยัยเด็กพลอยวิ่งออกจากร้าน ที่หน้าตู้เค้กกก็ถูกแทนที่ด้วย
พี่ตินอีกรอบ

“มึงคุยอะไรกับพลอย คิดจะล่อลวงเด็กกรี๊ง”

นั่นความคิดเขาเหรอ ฮี๊ย!

“ก็คุยเรื่องทั่วไปนั่นแหละครับ”

“ทั่วไปยังงี้ ทำไมพลอยยิ้มแปลๆ”

“เธอครับ เธอก็แค่ถามผมว่าผมชื่ออะไร มีแฟนรึยัง ผมก็ตอบว่าชื่อทอย และ...ยังไม่มีแฟน เทำนั้เอง” ผมลอยหน้าลอยตาพูดพลางทำที่เป็นขยับคักให้ได้มุมได้องศาไปเรื่อยๆ แอบชำเลืองหางตามองพื้นดินเป็นระยะๆ จนกระทั่งเห็นว่าเขาเดินออกไปแล้วนั้นแหละผมถึงได้ลอบถอนหายใจออกมา

ไม่รู้เหมือนกันว่าผมกำลังเป็นอะไร เวลาได้สบตาที่เขาที่ไรผมจะรู้สึกว่ามีอไม่มันเกาะกะไปหมด ไม่รู้จะเอามันไปวางไว้ตรงไหน แถมหัวใจก็ยังไม่สั่นแปลกๆ มันเต้นเร็วเหมือนกำลังทำงานหนักขึ้นทั้งที่ผมแค่ยืนเฉยๆ

และทุกครั้งเวลาที่ผมได้แอบมองเขา ผมรู้สึกเหมือนมีแสงไฟอะไรสักอย่างส่องไปที่เขา หรือไม่ว่าก็คงจะมีอะไรบางอย่างในตัวเองที่เปล่งประกายอยู่รอบตัวตลอดเวลา เอ๊ะ! หรือตามผมจะเป็นตั้อะไร?

Dinn Part :

ปึง!

ผมบิดตัวเสื้อผ้าลงหลังจากที่เลือกเสื้อยืดออกมาสองสามตัว แต่ผมไม่ได้จะหยิบมันออกมาใส่เองหรอก จะเอาไปบริจาคให้เด็กยากไร้นะ มันโดนพ้อไล่ออกจากบ้านมานานบนโซฟาที่ร้านผมได้สองสามวันแล้ว แถมยังถือวิสาสะเปิดแอร์นอน ทำให้นอกจากผมจะเสียเงินจ้างมันแล้ว ยังต้องเสียค่าไฟเพิ่มอีกต่างหาก ไม่รู้เหมือนกันว่าจุดคุ้มทุนของผมอยู่ตรงไหน

“อ้าว นี่ที่ทิ้งหน้าร้านอีกแล้วหรือ” ใจทอยที่เพิ่งกลับมาจากซื้อหมูอย่างลอยหน้าลอยตาถาม มือขวาถือถุงหมูอย่าง ส่วนมือซ้ายมีถุงข้าวเหนียวที่ดันข้าวเหนียวขึ้นมาจนฟันปากถุงพร้อมใส่ปาก

“อะ ผมชื่อมาฝาก”

“เหอะ มึงเอาตัวเองให้รอดก่อนเถอะ อะนี่เสื้อผ้ามึง” ผมบอกพลางวางเสื้อในมือที่ผมเพิ่งจะไปคืนออกมาวางให้มันบนเคาน์เตอร์ คราวก่อนก็หามาให้สองสามตัวละนะ แต่มันเสือกลิมซั๊ก เฟ็งนี่ก็ได้เมื่อคืน วันนี้มันเลยไม่มีเสื้อผ้าจะใส่

“พี่บอกว่าของผมนี่แปลว่าผมไม่ต้องคืนให้พี่ใช่ปะ?”

“กูก็ไม่คิดว่าจะได้คืนหรอก แต่จำไว้ด้วยว่าเสื้อผ้าเขาใส่แล้วซัก ไม่ได้ใส่แล้วทิ้ง หมอฉันกูไม่มีให้แล้วนะ ไปตัดไบตองมาหอนั่น”

“แหม! พี่ก็ คนนะ ไม่ใช่ผีตองเหลือง” ไอ้ทอยว่าพาลางเบะปาก ผมละเหนื่อยใจจะพุดกับมันจริงๆ

กรู้งกริ่ง~

เสียงระฆังเล็กๆ ที่แขวนอยู่ที่ประตูหน้าร้านดังขึ้นเป็นสัญญาณให้ผมต้องหันไปมอง ไอ้ทอยรีบวิ่งปรี๊ดเข้ามาเก็บหมุยงาเอาไว้หลังเคาน์เตอร์ แต่มันก็ยังไม่วายกลอกตาแล้วทำปากขมุขมิบนิหนาทาลูกค้าที่เข้าร้านแต่เช้า

“กูได้ยินนะไอ้ทอย มึงแข่งร้านกูหรือ?” ผมแก้งว่า

ผมรู้หรือว่ามันคงแข็งที่ต้องทำงาน ดูจากรูปร่างหน้าตาแล้วก็ผิวพรรณของมัน รวมถึงของที่มันใช้แต่ละอย่างแล้วละก็ ทั้งชีวิตนี้คงไม่เคยได้ทำงานเลยด้วยซ้ำ อ้อ รวมถึงเรื่องที่มันบอกผมว่ามันไม่ยากล้างจาน เพราะมันเห็นว่าล้างจานนั้นก็ดูท่าว่าจะจริง เพราะผมเห็นมันยืนแกมมือแทบตลอดเวลา

“เหมือนเดิมนะคะพี่ดิน”

“ครับ” ผมรับคำสั่งๆ พาลางส่งยิ้มให้ผู้หญิงสองคนที่เพิ่งจะเดินเข้ามา หลังจากสิ่งเครื่องตีมเรียบร้อยพวกเธอก็เดินไปนั่งที่โต๊ะประจำที่อยู่ด้านหน้าร้านฝั่งที่ติดกระจก

“พี่ดิน? เหมือนเดิมนี่คืออะไรพี่” ไอ้ทอยเดินเข้ามาสะกิดถามด้วยความอยากรู้

“ของผู้หญิงผมยาวโกโก้ร้อนหวานปกติ ส่วนผมบ๊อบเป็นคาปูชิโน่หวานน้อย” ผมบอกทั้งที่สายตายังคงจ้องมองเพียงเครื่องกลั่นกาแฟที่ตอนนี้มีน้ำร้อนที่ไหลผ่านกาแฟที่ถูกคั่วและบดแล้วลงมายังแก้วใบเล็กๆ ส่งกลิ่นหอมชวนให้คนที่ยืนอยู่ข้างๆ ผมยื่นหน้าเข้าไปดมซะใกล้

“โห เจ่งวะพี่” ไอ้ทอยหันมาบอกแล้วมองผมตาแป๋ว เตื่อร้อนผม

ต้องแก้มึงใช้ศอกกระทุ้งสี่ข้างเพื่อดันมันออกไปให้พ้นทาง เกะกะ!

“เจ๋งจริงนะพี่”

“อะไรของมึง”

“พี่ชงกาแฟเป็นด้วย เทอะ”

“กูเป็นเจ้าของร้านกาแฟ ชงกาแฟไม่เป็นมึงจะให้กูทำก้วยเดี่ยวเวือรีใจ” ผมย้อนถามกวนตั้นมันไปงั้น หน้าตามันดูตื่นเต้นมากที่เห็นผมชงกาแฟได้ทั้งที่ผมก็ยืนชงของผมมาตั้งนานแล้ว อีกอย่างนี่ไม่ใช่วันแรกสักหน่อยที่มันเห็น มันแอบมองผมชงกาแฟออกบ่อยไปทำไมผมจะไม่รู้

“ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นสักหน่อย แต่เพราะพี่เป็นเจ้าของร้าน ผมถึงคิดว่าพี่ไม่น่าจะมายืนชงกาแฟเองต่างหาก” ใ้ทอยอธิบาย

“หรือมึงจะทำละ”

“เอ่อ...ผมว่าอย่าดีกว่า” แล้วมันก็รีบปฏิเสธแทบไม่ทัน “นี่พี่ ถ้ามจริง ที่ร้านนั้นนอกจากพี่กับผมแล้ว ไม่มีคนอื่นบ้างเลยหรอ”

“ตาบอดหรือมึงถึงได้ไม่เห็นลูกค้า”

“ผมหมายถึงพนักงานอะ คือผมเข้าใจว่าอย่างน้อยๆ ก็น่าจะมีสักคนสองคน ไม่รวมผมนะนะ แต่เนี่ยผมทำงานคนเดียวมาสองสามวันแล้วนะ ทำไมไม่เห็นมีใครมาทำงานเลย” ใ้ทอยยังคงถามด้วยความสงสัยระหว่างที่ถามมันก็เดินไปหยิบผ้ากันเปื้อนที่มีโลโก้ร้านมาใส่ ซึ่งจริงๆ ผมบอกให้มันใส่ตั้งนานแล้ว ต้องสั่งทุกวัน พุดจนปากจะฉีกแล้วเนี่ย

“เคยมีคนหนึ่งนะ”

“เคยมี หมายความว่าไงอะ”

“ก็หมายความว่าตอนนี้ไม่มีเพราะเพิ่งลาออกไปไงละ”

“อ้อ แบบนี้พี่ถึงจำใจช่วยผมเพื่อให้ผมมาช่วยงานพี่ได้ใช่ไหม”

จำใจหรอ ก็คงใช่มั้ง จะว่าไปเรื่องพนักงานก็ไม่เท่าไรหรอก เพราะถึงจะยังไม่มี ผมก็ทำคนเดียวได้เรื่อยๆ ถึงจะเหนื่อยบ้างแต่ก็ไหว ส่วนเหตุผลที่ช่วยมันนะหรอ ไม่รู้สิ สมเพชมั้ง?

“มึงคิดว่าถ้ากูมีทางเลือกอื่น กูจะช่วยมึงไหม” ผมแก้มึงย้อนถาม

เพื่อหยั่งเชิงความคิดให้ค่อยๆ แต่มันกลับเบะปากใส่ผมจนผมอยากจะเอา
แก้วกาแฟในมือไปใส่หน้ามันจริงๆ

“ขอบคุณผมยัง?” อะไรของมันอีกวะ

“ทำไมคุณต้องขอบคุณมึง”

“ก็ถ้าพี่ไม่เจอผม พี่ต้องทำงานคนเดียววะ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเมื่อไหร่จะมี
มีคนมาสมัคร”

ได้ที่มันกริบเอาความดีความชอบเข้าตัวอีกเหมือนเคย

“แล้วนี่กูไม่ได้ทำงานคนเดียวรู้อีไร”

“อ้าว”

ไอ้ทอยร้องอ้าวก่อนจะเงยบลง แต่ก็ยังเอาแต่ยื่นมองผมชงกาแฟ
อยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ ไม่นานผมก็ขงทั้งโกโก้และกาแฟเสิร์ฟเรียบร้อย และ
หน้าที่ของไอ้ทอยก็คือยกไปเสิร์ฟ

“คาปูชิโนหวานน้อยได้แล้วครับ ส่วนแก้วนี้โกโก้ร้อนครับผม”

ผมได้ยินเสียงไอ้ทอยพูดกับลูกค้า พอชะโงกหน้าไปมองก็เห็นมัน
ยืนยิ้มร่าหน้าบานเหมือนชงเอง ถึงมันจะกวนตีนไปบ้าง ทำงานไม่ได้เรื่อง
ไปบ้าง แต่ก็ต้องยอมรับว่ามันตั้งใจทำงานพอสมควร ยิ้มแย้มดีแบบที่
เต็มใจจะให้บริการ ที่แรกผมยังแอบหนักใจด้วยซ้ำ คิดว่ามันจะหน้าหงิก
เป็นสันตีนเพราะมันไม่เคยทำงานมาก่อน แต่เท่าที่ผ่านมาสองสามวันก็ไม่
เคยได้ยินมันบ่นอะไร แม้จะแอบทำปากขมุขมิบเวลาลูกค้าเข้าร้านบ้าง
ก็ตาม

“ขอบคุณค่ะ” ผู้หญิงผมยาวเจ้าของโกโก้ร้อนหันมาส่งยิ้มหวานให้
ไอ้ทอย

“พนักงานใหม่หะรอคะ”

“ครับ เพิ่งมาทำงานได้ไม่นาน วันนี้วันที่สี่แล้ว”

“อ้อ ร้านนี้เขาตัดหน้าตาหะรอ หน้าตาดีตั้งแต่เจ้าของร้านยัน
พนักงานเลย”

“เพื่อความสุขของลูกค้าครับ” มันตอบอย่างภูมิใจพร้อมกับก้มหัว

รับคำชมก่อนจะเดินกลับมาประจำการที่ด้านหลังเคาน์เตอร์เหมือนเดิม
ผมได้แต่ส่ายหัวแล้วเดินกลับมาล้างอุปกรณ์ชงกาแฟเงียบๆ จน
ได้ยินเสียงเหมือนมีคนเดินมายืนอยู่ข้างๆ

“ผมช่วยไหมพี่”

“กูไม่มีโบนัสให้หรอกนะ”

“ผมก็ไม่ได้อยากจะได้สักหน่อย หัวดีเฉยๆ ก็ได้หรอก”

“กูล้างเองได้ มึงไปหยิบครีมทาผิวในลิ้นชักหลังร้านมาทาเมื่อมึง
หอะะ กูเห็นมึงยืนเกาทั้งวัน ซี้เล็บมึงหล่นลงไปในแก้วกาแฟลูกค้ากูบ้างรี
เปล่าก็ไม่รู้” ผมแก้งว่า

“ช่างมันหอะะพี่ เดียวก็หาย ผมไม่ส่าออยหรอก”

“กูไม่ได้ว่า”

“โอเคๆ เห็นว่าพี่เป็นห่วงนะเนี่ยเลยยอม” ไข้อยอดแล้วเดินหาย
เข้าไปหลังร้าน

เป็นห่วงหะอ ผมนะหะอเป็นห่วงมัน ก็แค่เห็นแล้วรำคาญเท่านั้น
เอง

หลังจากล้างของเสร็จ ผมก็ล้างมือแล้วเช็ดมือกับผ้าเช็ดมือสีขาว
สะอาดที่แขวนอยู่ใกล้ๆ สายตาเหลือบไปเห็นหญิงง่าที่ไข้อยอดทิ้งไว้แล้ว
ได้แต่ถอนหายใจเพราะมันทำให้ผมนึกถึงใครบางคน

ใครบางคนที่ผมรู้จัก ถึงแวบแรกจะไม่มีอะไรเหมือนไข้อยอดเลยสัก
นิด แต่ทำไมยิ่งนานวันเข้าผมยิ่งรู้สึกเหมือน

“หิวก็กินสิพี่ บอกแล้วไงว่าซื้อมาฝาก” เสียงไข้อยอดดังผมออกจาก
ภวังค์

ผมหันไปมองไข้อยอดแล้วแอบถอนหายใจนิดหน่อย ร่างสูงที่เดินดู
มือออกมาจากหลังร้าน เสื้อยืดตัวนั้นที่มันใส่ในวันนี้เป็นเสื้อยืดยี่ห้อโปรด
ของผม แต่ผมกลับไม่ได้เป็นคนซื้อ และยังจำได้ว่ายังมีอีกหนึ่งตัวแขวนอยู่
ในตัวเสื้อผ้าของผมที่คอนโดฯ

“กลิ่นครีมทาผิวพี่หอมดีอะ ผมชอบนะ” ไข้อยอดเหมือนชอบอนุญาต

แต่มันกลับไม่ได้รอคำอนุญาต เพราะมันเอาหลอดครีมทาผิวเหน็บกระเป๋ากางเกงยีนส์ซิดๆ เซอร์ๆ ของมันที่ใส่มาสี่วันติดๆ กันเรียบร้อยแล้ว

“เออ กูว่าจะเก็บไปทิ้งพอดี” ผมตอบส่งๆ เพราะยังไม่ได้อาศัยอยู่แล้ว

“พนักงานคนเก่าของพี่เป็นผู้หญิงหรือ ผมเห็นมีแบงก์กับลิปมันอยู่ในลิ้นชักด้วย”

“แล้วมึงเป็นผู้หญิงรี? อย่คิดว่าคุณไม่รู้ละว่ามึงทาลิปมันออกมา” ผมดักทางอย่างรู้ทันจริงๆ ผมจะไม่รู้หรือและคงไม่สังเกตเห็นด้วยถ้าไม่บังเอิญว่ามันเ้มปากแล้วเ้มปากอีกตั้งแต่เดินออกมา

“ถ้าผมเป็นผู้หญิงจริง ผมจิบพี่ไปละ”

แล้วอยู่ๆ ไอ้ทอยก็พูดบางอย่างออกมา บางอย่างที่ทำให้หัวใจของผมเต้นแรง

“ล้อเล่นน่า พี่ก็ทำหน้าตาจริงจังไปได้ ผมไม่จิบให้พี่กระทืบผมหรือหน้า”

“มึงไปไกลๆ ตีนกูเลยไอ้ทอย ปากมึงนี่หาเรื่องอมเลือดได้ตลอดจริงๆ” ผมได้มันออกไปให้พันหูพันตา นิสัยที่ยังอยู่ด้วยยิ่งปั่นเกลียวแบบนี้ ผมว่าผมคงหมดความอดทนกับมันในสักวันแน่ๆ

“พี่ตินๆ”

“อะไรของมึงอีกล่ะ”

“อะ!”

แล้วอยู่ๆ ไอ้ทอยก็ยื่นบางอย่างมาให้ บางอย่าง que กือบจะทิ่มหน้าผม แต่ว่าผมบัดข้อมือมันออกได้ทัน

“อะไรของมึง”

“ผมเจอนี้ในลิ้นชักอะ ไม่กล้าเก็บไว้ใช้เอง ผมให้พี่แล้วกัน”

“ไอ้เซี่ยทอย”

“ฮ่าๆ ท่าทางเด็กเก่าพี่จะร้อนแรงนะ เป็นผู้หญิงแต่ดันพกถุงยางแม่งแจ่งวะ”

ไอ้สันติน!

ผมหันไปซึ่งตาใสไอ้ทอยอย่างนึกเอาเรื่อง แต่มันดันรู้ทันจึงหนีผมไปเซ็ดกระจกหน้าร้านซะก่อนจนได้ แถมยังไปตัวเปล่า ทั้งผมไว้กับถุงยางอนามัยที่มันอุตสาหะไปค้นเจอจนผมต้องรีบเก็บไปหย่อนลงถังขยะ

Rrrr~

เสียงสันของโทรศัพท์มือถือของผมสั่นขึ้นมาจนน่าตกใจ ปกติผมไม่ใช่คนขงัวอ้อนหรือก แต่พักนี้มีเรื่องอะไรให้คิดอยู่บ่อยๆ จนบางครั้งก็เบลอๆ อยู่เหมือนกัน ไม่อย่างนั้นผมคงไม่เผลอวางกระเป๋าต๋างคักกับกุญแจรถไว้บนโต๊ะทั้งที่รู้ว่ามีคนแปลกหน้าอยู่ในร้าน

“ฮัลโหล” ผมกดรับพร้อมกับกรอกเสียงเรียบๆ ไปตามสาย พุดจบก็เงยบลงรอนปลายสายตอบกลับมาซึ่งกว่าจะพุดได้ก็กินเวลาไปนานหลายวินาทีจนผมเกือบคิดว่าวางสายไปแล้ว

[พีติน]

ทั้งที่รอฟังอยู่ แต่ไม่รู้ทำไมพอได้ยินผมดันอยากกดวางสายเอาคือๆ

[พีตินฟังผมอยู่รีเปล่า]

“มีอะไร” ผมถามห้วนๆ กลับไป ความจริงผมว่าเราไม่น่าจะมีอะไรต้องคุยกันแล้วด้วยซ้ำ

[พียังโกรธผมอยู่หรือ]

“เข้าเรื่องเถอะ ฉันมีลูกค้ำนะ”

[งั้นให้ผมแวะไปคุยกับพี่ที่ร้านได้ไหม]

คำถามจากปลายสายชวนให้ผมรู้สึกอึดอัดใจ มันเหมือนคนใกล้จะจมน้ำแล้วกำลังตะเกียกตะกายว่ายขึ้นสู่ผิวน้ำเพราะต้องการอากาศอย่างไรรายนั้น

[พีตินๆ]

“ไว้ค่อยโทร.มาใหม่ก็แล้วกัน” ผมตัดสินใจพุดออกไปแล้วกดวางสาย ก่อนจะเงยหน้ากลับขึ้นมามองไอ้ทอยที่กึ่งวิ่งกึ่งเดินมากระโดดเกาะเคาน์เตอร์มองหน้าผม

“โทษที ผมไม่ทันมองว่าพี่คุยโทรศัพท์อยู่”

“มีอะไร”

“จะถามว่าป้ายรับสมัครพนักงานหน้าร้านอะ จะให้เอาออกมะ หรือ พี่จะยังรับสมัครอยู่”

“ติดไว้ั้นแหละ อีกไม่นานก็โล่งมือแล้ว”

“ไหงเป็นงั้น” ไอ้ทอยว่าพลางทำหน้าที่ตาเหลือหลายได้ เวลามันหน้า เหวอนี้เหมือนเด็กเลยแฮะ

“อายุเท่าไรแล้วมึงอะ”

แล้วผมก็เปลี่ยนประเด็นสนทนาเอาดี้อๆ ไม่ต้องสนใจเรื่องลูกค้า หรืออก เพราะสองสาวนั้นนั่งครึ่งวันโน้น เหมือนจะทำงานเป็นฟรีแลนซ์ นะ เพราะพวกเธอชอบแวะมาใช้วายฟายฟรีเป็นประจำ

“ยี่สิบสอง เพิ่งเรียนจบใหม่ๆ แล้วพี่อะ”

“เสือก”

“โหวว โคตรยุติธรรม ทำไมพี่ถามผมได้ แล้วผมถามพี่บ้างไม่ได้ จะ หวงข้อมูลส่วนตัวไปทำไมนักหนา ชายไม่ได้สักหน่อย” ไอ้ทอยว่าชะยาว เหยียด ปากยื่นปากยาวจนผมเห็นแล้วเกือบขำ

แล้วอยู่ๆ มันก็ตันเงียบไปชะดี้อๆ จนผมต้องมองมันด้วยความ สงสัย นานหลายนาทีที่ไอ้ทอยจ้องตามผมเหมือนคนไร้สติ ผมก็เลยตัดสินใจ ยื่นมือไปโบกตรงหน้ามันสองสามครั้ง แต่อยู่ๆ มันก็บัดมือผมออกจนผม ตกใจ

อะไรของมันวะ?

“ทีหลังอย่าทำแบบนี้พี่”

“อะไรของมึง กูไปทำอะไรให้มึง” ผมถามอย่างไม่เข้าใจ ซึ่งสิ่งที่ผม เห็นก็คือไอ้ทอยกำลังยกมือขึ้นมาตบหน้าตัวเองเบาๆ สองสามที จากนั้น มันก็เดินหายเข้าไปหลังร้าน

Rrrr~

เสียงโทรศัพท์ทำให้ผมต้องยืนอยู่ที่เดิมทั้งที่อยากจะเดินตามไปดู

ไอ้หาทอยว่ามันเป็นอะไรของมัน

“ว่าไงไอ้ปอ”

จริงๆ จะไม่กดรับหรอกนะ ถ้าไม่บังเอิญว่าเหลือบไปเห็นชื่อคนโทร.
เข้ามาซะก่อน

[มีงโอบเคใหม่ไ้ดิน ไ้เด็กห่านั่นก่อนเรื่องอะไรอีกหรือเปล่าวะ]

ไอ้ปอคงกลัวว่าของร้านผมจะหายละมั้ง บอกตรงๆ ว่าแรกๆ ผมก็
กลัวนะ แต่ตอนนี้ผมเริ่มพอเข้าใจแล้วว่าไอ้ทอยมันคงไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ดูไป
ดูมาผมว่ามันก็เป็นคนไว้ใจได้คนหนึ่ง ถ้าไม่ติดว่าคืนนั้นมันเดือตร้อนจริงๆ
ก็คงไม่เกิดเรื่อง

“ปกติดี แต่สติมันไม่ค่อยจะดีเท่าไร” ผมแก้งว่า พุดแล้วยังอดซ้ำ
ไม่ได้เพราะนึกถึงหน้าตาหลอหลางๆ ของมัน

[เออ ปกติก็ดีแล้ว แต่อย่าเพิ่งไปไว้ใจมันมากก็แล้วกัน ของมันทำได้
ครั้งหนึ่ง ครั้งที่สองสามสี่มันก็ไม่ยากหรอก]

“เออ ขอบใจ”

[กูมีอีกเรื่องจะบอกมีง] ผมว่าแล้วเหียว

“ไม่ต้องหรอก กูไม่ได้สนใจ”

[แปลว่ามันโทร.หามึงแล้วสิ]

“โทร.แต่กูบอกแล้วไงว่ากูไม่ได้สนใจ ก็เลยไม่ทันได้ฟัง” ผมบอก
ออกไปตรงๆ สายตาเหลือบมองไปที่ประตูหลังร้านอีกครั้งเมื่อไอ้ทอยเดิน
กลับออกมา แต่พอมันเห็นว่าผมมอง มันก็ก้มหน้างูๆ แล้วเดินออกไปหน้า
ร้านอีกรอบ

นี่ตกลงมันเป็นสันตินอะไรของมันวะ

[ดีละ กูเองก็ไม่ได้อยากจะพุดให้มึงซ้ำอีกรอบหรอก จันแค้นี่แล้วกัน
ว่างๆ กูจะแวะไป]

“ขอบใจ ไอ้ทอย!” ผมรีบกดวางโทรศัพท์แล้วตะโกนเรียกไอ้ทอยล้น
ร้าน แต่มันดันวิ่งหนีผมกลับเข้าไปหลังร้านอีกรอบ เดือตร้อนผมต้องเดิน
ตามมันเข้ามาด้วยความสงสัยว่ามันเป็นอะไร

“พี่ตามผมเข้ามาทำไมเนี่ย” ไฉ่ทอยหันมาถามเมื่อเห็นว่าผมเดินตามมันเข้ามาติดๆ

“แล้วมึงเดินเข้ามาทำไม”

“ผมเข้ามาเอาจาน นี่ไง จานใส่เค้ก” ไฉ่ทอยแก้มตัวพลางยกจานเค้กขึ้นมาโชว์เป็นหลักฐาน

“ปกติกูใช้มาหยิบมึงติดออก วันนี้แค่ไปเดียว มึงขยันเดินเข้าเดินออกจริงนะ” ผมว่าอย่างจับผิด พุดไปก็ค่อยๆ ก้าวเท้าต้อนไฉ่ทอยเข้าไปด้านในเรื่อยๆ เมื่อรู้สึกว่ามันพยายามจะหลบตามผม

“เป็นสันตินอะไรของมึงวะ”

“เปล่า”

“กระแตะเสียงสูงเดี่ยวกุตบ”

“อย่านะพี่ แล้วนี่พี่จะเดินเข้ามาทำไม ออกไปได้แล้วไป ไม่มีคนเฝ้าหน้าร้านเดี่ยวของกี๋หายอีกหรอก” ไฉ่ทอยอ้าง มันพยายามหาทางหลบหลีกผม แต่ว่าผมตักไว้ได้ตลอด สุดท้ายมันก็เลยต้องเงยหน้ากลับขึ้นมามองผมแล้วกลืนน้ำลายเสียงดัง

“อะไรติดคอมึง”

“ไม่มีอะไรนี่พี่ ไปเหอะ ออกไปข้างนอกกัน”

“เดี๋ยว” ผมร้องห้ามพร้อมกับก้าวไปขวางทางไฉ่ทอยเอาไว้อีกรอบ มันรีบก้าวถอยหลังแล้วเงยหน้าขึ้นมามองผมด้วยใบหน้าเหี่ยวๆ รอยยิ้มเจื่อนๆ ของมัน แต่นั่นก็ยิ่งทำให้ผมสงสัย

“ตกลงเป็นท่าอะไรของมึง เมาครีมทาผิวรึไง”

“ก็ผมบอกว่าเปล่าไง ทำไมพี่ไม่เชื่อ”

“ก็ท่าทางมึงแปลกๆ ถ้ามึงไม่บอก กูจะ...”

“ออย่างๆ พี่นี่ก็ดีแต่ใช้กำลังอยู่เรื่อย บอกก็ได้ แต่พี่ถอยไปก่อนสิ” ไฉ่ทอยพยายามต่อรอง

“อย่ามาลูกไม้ กูรู้ทันมึงไฉ่ทอย มึงจะพุดตีๆ หรือต้องให้กูกระต๊อบก่อน” ผมชูพลางยกมือขึ้นมากอดอกแล้วจ้องหน้ามันด้วยสายตาเอาเรื่อง

ตอนนี้เริ่มจะหงุดหงิดแล้วด้วยสิ

“โอเคๆ ผมบอกก็ได้ แต่ที่รับปากก่อนสิว่าถ้าผมพูด พี่ห้ามไล่ผมออก แล้วก็ห้ามกระต๊อบผมด้วย”

“กูไม่รับปากอะไรทั้งนั้น”

“งั้นผมไม่พูดหรอก”

“ไอ้...”

“โอเคๆ ผมแค่สงสัยว่าตามาผมจะเป็นต้อ”

“ต้อเหยอะไรของมึง” ผมถามด้วยความสงสัยที่มีมากขึ้นกว่าเดิม ตกกลางสติมันยังติดอยู่เหมวะ

“ก็ต้อไง โรคทางสายตอย่างหนึ่ง พี่ไม่เคยได้ยินหรอก” มันถามแล้วทำหน้าตาเหลวหลาใสผมอีกเหมือนเดิม

“กูรู้ แต่มันเกี่ยวอะไรกับที่มึงเดินหนีกูอยู่เนี่ย”

“ก็ มันยังงี้ละ คือมันเป็นเฉพาะเวลามองพี่ไง”

“มองกู?”

“อืม คือจู่ๆพี่ เวลาที่ผมมองพี่ทีไร ผมจะรู้สึกหวิวๆ แปลกๆ มือไม้ก็สั่น ใจก็สั่น มันรู้สึกเหมือนรอบๆ ตัวพี่แมงมีแสงอะไรสักอย่างส่องอยู่ตลอดเวลา มีออรัววิ้งๆ อะ พี่เข้าใจปะ” ไอ้ทอยอธิบายพลางยกไม้ยกมือประกอบผมว่าผมรู้แล้วว่ามันเป็นอะไร

“แล้วเมื่อกี้ตอนที่พี่ยิ้มให้ผมอะ”

“กูเหรอยิ้มให้มึง” ผมรีบถาม ผมไปยิ้มให้มันตอนไหน ผมว่าผมยิ้มคนเดียววนะ

“ก็ใช่สิ ไม่งั้นผมจะเดินหนีพี่ทำไม”

“อ้าวไอ้ทอย กูยิ้มให้มึง แล้วมึงเดินหนีกูเนี่ยนะ”

“พี่ใจเย็นสิ ผมกำลังจะอธิบาย คือจู่ๆอาการผมแม่งแปลกมาก เมื่อกี้ตอนที่พี่ยิ้มอะ ผมรู้สึกเหมือนหัวใจจะวาย แบบว่ามันเต้นแรงมากแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเลย ขนาดเมื่อก่อนนั้นที่ผมวิ่งหนีไอ้พวกที่ไล่ตามมากกระต๊อบผม ผมยังไม่รู้สึกหัวใจเต้นแรงแบบตอนที่พี่ยิ้มให้เลย มันต้องเป็นผลกระทบ

จากโรคดื้อที่ตาแน่ๆ”

ใช้เด็กนี่มันประสาทนะ

ผมถอนหายใจเบาๆ แล้วก้มมองฝ่าเท้าตน อย่างที่บอกนั่นแหละว่าผมพอจะรู้แล้วว่ามันเป็นอะไร

“พี่ทำหน้าที่แบบนั้นทำไม”

“เปล่า”

“อ้าว พี่ไม่เชื่อที่ผมพูดหรือ”

“เออๆ กูเชื่อ” ผมแก้มือเชื่อบแบบขอไปที

“แล้วพี่คิดว่าไง ผมว่าผมต้องไปหาหมอสักที สายตาผมต้องไม่ปกติแน่”

มันก็คิดได้เป็นตุเป็นตะนะ

“มึงไม่ได้เป็นต้อหรือ” ผมบอกเชิงๆ ยิ่งคุยกับมันผมยิ่งปวดประสาท

“พี่รู้ได้ไง พูดี่แปลว่าพี่รู้หรือว่าผมเป็นอะไรอะ” น้ำเสียงของไอ้ทอยฟังดูตื่นเต้นมาก แต่มันกลับกลืนน้ำลายบ่อยๆ เหมือนมีอาการตื่นกลัวไปพร้อมกัน

“มึงเป็น...” จะบอกยังไงดีล่ะ บอกว่ามันชอบผมหรือ อย่าดีกว่า มันยิ่งบ้าๆ อยู่

“มึงเป็นกรดไหลย้อน”

“กรดไหลย้อน?”

“เออ ไปซื้อยาร้านขายยาข้างๆ เนี่ย แล้วที่หลังก็แตกข้าวให้ตรงเวลาดี๋ยวกี่หาย” ผมแก้มือทำเสียงหงุดหงิดแล้วถอนหายใจใส่ไอ้ทอยที่ยังคงยืนมองหน้าผมด้วยสายตาสงสัย บางทีสัญชาตญาณของคนเราก็กว้างเกินไปนะ ผมไม่ได้อยากโกหกหรือ แต่ถ้าพูดความจริงไปผมว่าเราจะมองหน้ากันไม่ติดซะเปล่าๆ

“เฮ้อ โลงอกไปที”

“นี่มึงกลัวการเป็นต้อขนาดนั้นเลยรีง?”

“เป็นต้อชะงัดดีกว่านะสิพี่”

“อ้าว ตกลงมึงอยากเป็นต้อมากกว่ากรดไหลย้อน” ผมถามด้วยความสับสนในตัวไอ้ทอย ยิ่งพูดกับมันผมยิ่งไม่เข้าใจมัน

“พี่จะบ้าไรเงิ คนตีๆ ที่ไหนเขาอยากเป็นโรค แต่ที่พี่มบอกว่าเป็นต้อยังดีชะงัดกว่านะ เพราะที่แรกผมคิดว่า...”

แล้วอยู่ๆ ไอ้ทอยก็ลากเสียงชะยาวทั้งที่ยังพูดไม่จบ แถมมันยังมองผมด้วยสายตาวาววาศๆ

“มึงคิดว่าอะไร หรือคิดว่าเป็นโรคประหลาดเหี้ยอะไรอีกละ ตายชะดีไหมมึงอะ”

“แะ ก็ผมไม่เคยเป็นนี่หว่า บอกตรงๆ นะ ที่แรกผมคิดว่าผม...แอบชอบพี่” ไอ้ทอยสารภาพทั้งที่ยืนยิ้มแหๆ มันยกมือขึ้นมาเกาหัวเก๋ๆ ใบน้หน้าขาวๆ ของมันเริ่มซบสีระเรื่อจนแดงเถือกไปถึงใบหูแบบที่ผมเองก็เพิ่งเคยเห็น นัยน์ตาสันระริกแต่เป็นประกายแบบนั้น มันจะรู้ไหมว่าทำเอาผมพลอยใจลั่นไปด้วย

“นั่นเงิ ผมว่าแล้ววพี่ต้องซ็อก สบายใจเหอะพี่ ผมไม่คิดแบบนั้นกับพี่ให้เสียงโดนพี่กระที่บเล่นหรอก เราเป็นผู้ชายด้วยกันนี่เนอะ เขาเป็นว่าผมไปซ้ออยากกรดไหลย้อนก่อนแล้วกัน ไปนะ” ไอ้ทอยพูดพลางตบป้าผมสองสามครั้งแล้วเดินกลับออกไป

ผมละอยากจะหันไปกระที่บแม่งจริงๆ ตามที่มันบอก ดิดตรงที่ความโง่ของมันดันทำให้ผมติดอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง

“ไอ้เด็กเปรต เล่นกูแล้วใหม่”